

Jurisprudentie-bulletin RSJ 2014/3

zie ook www.rsj.nl

Inhoudsopgave Jurisprudentiebulletin 2014 - 3

<p>Zaaknummer: 14/0156/GA</p> <p>Datum uitspraak: 9 april 2014</p>	<p>Telefoon; Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Afschaffing 'advocatentelefoon', waardoor gedetineerden zelf hun telefoongesprekken met advocaten moeten bekostigen, betreft een algemene regel die niet in strijd is met hogere wet- en/of regelgeving. Klager op goede gronden niet-ontvankelijk in beklag verklaard. Beroep ongegrond.</p>	<p>blz. 11</p>
<p>Zaaknummer: 13/4083/GA</p> <p>Datum uitspraak: 8 april 2014</p>	<p>Disciplinaire straffen aanleiding; Arbeid en werkzaamheden; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Indien gedetineerde in vorige inrichting arbeidsongeschikt is verklaard, dient directeur zich ervan te vergewissen dat psycholoog voldoende onderzoek heeft gedaan om arbeidsgeschiktheidsverklaring af te geven. Motiveren waarom wordt afgeweken. Bovendien is klager in eerste instantie niet persoonlijk gesproken. Strafoplegging wegens werkweigering onredelijk. Beroep gegrond, tegemoetkoming €22,50</p>	<p>blz. 12</p>
<p>Zaaknummer: 13/3868/GA</p> <p>Datum uitspraak: 8 april 2014</p>	<p>Activiteiten; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>De in artikel 49 Pbw opgenomen zorgplicht voor de directeur impliceert dat personeel gedetineerde actief luchtmoment aanbiedt. Klager is geen luchtmoment aangeboden. Beroep gegrond, tegemoetkoming €5,=.</p>	<p>blz. 12</p>
<p>Zaaknummer: 13/3859/GA</p> <p>Datum uitspraak: 8 april 2014</p>	<p>Dwangmedicatie; Ontvankelijkheid formeel</p>	<p>Verlengingsbeslissing a-dwangbehandeling. Tegen een verlengingsbeslissing als bedoeld in artikel 46e, vijfde lid, Pbw staat geen rechtstreeks beroep open. Klager niet-ontvankelijk in beroep. Ten overvloede beslist beroepscommissie dat verlengingsbeslissing niet onredelijk en onbillijk is.</p>	<p>blz. 13</p>

<p>Zaaknummer: 13/3550/GA (tussenbeslissing)</p> <p>Datum uitspraak: 2 april 2014</p>	<p>Dwangmedicatie; Behandelplan</p>	<p>A-dwangbehandeling. Beroepscommissie acht het noodzakelijk kennis te nemen van (onderdelen van) behandelplan. Aanhouding, nu behandelplan niet is overgelegd. Opsomming van informatie die in ieder geval in (te verstrekken (uittreksel)) behandelplan moet staan. Van directeur wordt verwacht dat bij volgende beroepszaken uit eigen beweging behandelplan wordt overgelegd.</p>	<p>blz. 17</p>
<p>Zaaknummer: 13/3947/GA</p> <p>Datum uitspraak: 20 maart 2014</p>	<p>Disciplinaire straffen aanleiding; Arbeid en werkzaamheden</p>	<p>Bij vaststelling arbeids(on)geschiktheid mag directeur afgaan op adviezen medische dienst. Directeur niet gehouden nader onderzoek te doen, behoudens uitzonderlijke omstandigheden. Directeur mocht in dit geval aannemen dat klager arbeidsgeschikt was. Straffen voor werkweigeringen niet onredelijk. Dat de beroepscommissie klagers beroep gericht tegen het medisch handelen van de inrichtingsarts gegrond heeft verklaard, doet hier niet aan af. Beroep klager ongegrond.</p>	<p>blz. 20</p>
<p>Zaaknummer: 13/2770/GA</p> <p>Datum uitspraak: 17 maart 2014</p>	<p>Inzage in stukken/ dossier</p>	<p>Wbp van toepassing op zowel penitentiair dossier als inrichtingsdossier. Uitzonderingen op inzagerecht mogelijk. Belangenafweging moet zijn gericht op concrete omstandigheden van het geval en met inachtneming van beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit. Effectief inzagerecht. Directeur kan namen anonimiseren. Beroep gegrond en opdracht aan directeur tot nemen van nieuwe beslissing.</p>	<p>blz. 21</p>

<p>Zaaknummer: 14/0726/SGA</p> <p>Datum uitspraak: 17 maart 2014</p>	<p>DBT; Schorsing procedureel</p>	<p>De invoering van een dagprogramma van 48 uur per week dient met onmiddellijke ingang te worden gestopt. Volgens de wet duurt het dagprogramma in een regime van algehele gemeenschap minimaal 59 uur per week. De bestemmingsaanwijzing van de inrichting waar verzoekers verblijven (gevangenis met een regime van algemene gemeenschap) is niet aangepast of ingetrokken. Het bij het plusprogramma behorende dagprogramma dat verzoekers sinds de invoering van DBT wordt aangeboden voldoet derhalve niet aan de wettelijke norm. Toewijzing schorsingsverzoek.</p>	<p>blz. 24</p>
<p>Zaaknummer: 14/0733/SGA</p> <p>Datum uitspraak: 11 maart 2014</p>	<p>DBT; Schorsing procedureel</p>	<p>De invoering van een dagprogramma van 48 uur per week dient met onmiddellijke ingang te worden gestopt. Volgens de wet duurt het dagprogramma in een regime van algehele gemeenschap minimaal 59 uur per week. De bestemmingsaanwijzing van de inrichting waar verzoekers verblijven (gevangenis met een regime van algemene gemeenschap) is niet aangepast of ingetrokken. Het bij het plusprogramma behorende dagprogramma dat verzoekers sinds de invoering van DBT wordt aangeboden voldoet derhalve niet aan de wettelijke norm. Toewijzing schorsingsverzoek.</p>	<p>blz. 26</p>
<p>Zaaknummer: 14/0552/SGA</p> <p>Datum uitspraak: 3 maart 2014</p>	<p>Schorsing procedureel; Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Toekenning kleur oranje aan verzoeker in het kader van invoering DBT is geen beslissing als bedoeld in artikel 60 Pbw. Daarvan is pas sprake indien toekenning van kleur rechtstreeks tot gevolg heeft dat verzoeker wordt gedegradeerd of gepromoveerd. Verzoeker niet-ontvankelijk in schorsingsverzoek.</p>	<p>blz. 27</p>

<p>Zaaknummer: 14/0312/GB</p> <p>Datum uitspraak: 10 maart 2014</p>	<p>Plaatsing/ overplaatsing extern gelijk regime ongelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay</p>	<p>Terugplaatsing vanuit z.b.b.i. naar gesloten inrichting. Schending zorgvuldigheidsbeginsel door voor het verstrijken van de gegeven termijn voor het indienen van aanvullende gronden van het bezwaar een beslissing te nemen. Deze schending levert echter geen grondverklaring van het beroep op. Onder het begrip 'uitlevering' dient tevens te worden verstaan 'overlevering'. Toekennen van regimaire vrijheden niet aan de orde. Terzake komt de selectiefunctionaris geen beleidsvrijheid toe. Beslissing tot terugplaatsing was juist. Beroep ongegrond en overweging ten overvloede</p>	<p>blz. 27</p>
<p>Zaaknummer: 13/4319/GM</p> <p>Datum uitspraak: 24 maart 2014</p>	<p>Medische verzor- ging medicatieverstre- king</p>	<p>Verpleegkundige had i.v.m. aanval van clusterhoofdpijn contact moeten opnemen met de huisarts om te vragen welke medicatie voor klager op dat moment geïndiceerd was en niet enkel twee tabletten paracetamol mogen voorschrijven. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 10,=.</p>	<p>blz. 29</p>
<p>Zaaknummer: 13/4285/GM</p> <p>Datum uitspraak: 24 maart 2014</p>	<p>Medische verzorging behandeling</p>	<p>Gezien medische voorgeschiedenis met hartklachten en hartoperatie had personeel ingelicht moeten worden. Na melding klachten had meteen arts geïnformeerd moeten worden. Verpleegkundige had niet op eigen gezag mogen besluiten dat er geen spoedeisende situatie aan de orde was. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 50,=.</p>	<p>blz. 30</p>
<p>Zaaknummer: 14/0606/GV</p> <p>Datum uitspraak: 3 april 2014</p>	<p>Verlof strafonderbreking; Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Staatssecretaris heeft verzoek om strafonderbreking ex artikel 40a Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting toegewezen. Klager heeft geen belang bij beroep. Niet-ontvankelijk. Het moment waarop de strafonderbreking ingaat, is aan de directeur in overleg met Dienst Terugkeer en Vertrek. Overweging ten overvloede tav begrip vrijheidsstraf.</p>	<p>blz. 31</p>

<p>Zaaknummer: 14/0274/GV</p> <p>Datum uitspraak: 6 maart 2014</p>	<p>Verlof strafonderbreking</p>	<p>Afwijzing verzoek strafonderbreking op grond van artikel 40a van de Regeling niet onredelijk of onbillijk gelet op aanzienlijke schadevergoedingsmaatregel en de ernst van het begane strafbare feit. Geen bijzondere omstandigheden. Beroep ongegrond.</p>	<p>blz. 32</p>
<p>Zaaknummer: 13/2968/TA</p> <p>Datum uitspraak: 26 maart 2014</p>	<p>Bewegingsvrijheid afdeling intensieve zorg; Bewegingsvrijheid afzondering en separatie</p>	<p>Plaatsing op afdeling voor intensieve zorg in longstayvoorziening niet onredelijk gezien klagers beheersproblematiek en beslissing staatssecretaris tot plaatsing in longstayvoorziening. Gezien ernstige persoonlijkheidsproblematiek van klager en het hoge risico op agressie is plaatsing in afzondering niet onredelijk. Beroep ongegrond.</p>	<p>blz. 33</p>
<p>Zaaknummer: 13/3185/TA, 13/3137/TA, 13/3206/TA en 13/3969/TA</p> <p>Datum uitspraak: 12 maart 2014</p>	<p>Ontvankelijkheid formeel; Ontvankelijkheid materieel; Medische verzorging toegang tot; Geld of rekening-courant</p>	<p>Beroepscommissie zal t.a.v. deze klager onderscheid maken tussen grieven en klachten en hem berichten of een brief al dan niet verder als beroep in behandeling wordt genomen. Klacht over moeten missen fysiotherapie is gegrond, tegemoetkoming € 60,=. Klacht over kosten leenpas in beroep ongegrond, nu klager kan kiezen voor aanschaf identiteitsbewijs opdat rekening bij bank kan worden geopend.</p>	<p>blz. 35</p>
<p>Zaaknummer: 14/1074/STA</p> <p>Datum uitspraak: 1 april 2014</p>	<p>Schorsing procedureel</p>	<p>Niet gebleken van feiten en omstandigheden waardoor de onpartijdigheid van de voorzitter schade zou kunnen leiden. Afwijzing wrakingsverzoek. Ten overvloede verwerping verwijt dat alleen op inlichtingen van inrichting is afgestaan. Niet kan worden ingegaan op verzoek nieuwe beoordeling van afgedane schorsingsverzoeken.</p>	<p>blz. 38</p>

<p>Zaaknummer: 13/3451/TB</p> <p>Datum uitspraak: 3 april 2014</p>	<p>Plaatsing/ overplaatsing extern gelijk regime gelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay</p>	<p>Bvt kent geen regeling voor tijdelijke crisisoverplaatsing. Enige andere wettelijke grond ontbreekt. Inrichting had ter overbrugging van periode tot reguliere overplaatsing met andere in wet voorziene beperkende maatregelen moeten volstaan. Beroep gegrond en tegemoetkoming € 100,=</p>	<p>blz. 39</p>
<p>Zaaknummer: 14/0099/JB</p> <p>Datum uitspraak: 10 april 2014</p>	<p>Plaatsing/ overplaatsing extern gelijk regime gelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay</p>	<p>Overplaatsing naar Rentray wegens opheffing LVB -bestemming Juvaid is onredelijk. Behandeling verloopt goed en kan nog in Juvaid worden voortgezet. Betrekken familie daarbij kan beter vanuit Juvaid plaatsvinden. Beroep gegrond. Geen tegemoetkoming.</p>	<p>blz. 40</p>
<p>Zaaknummer: 13/3977/JB</p> <p>Datum uitspraak: 13 maart 2014</p>	<p>Plaatsing/ overplaatsing extern gelijk regime gelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay</p>	<p>Klager verblijft al vele maanden in Amsterbaken, staat midden in zijn traject, maakt een positieve ontwikkeling door en zijn reïntegratie richt zich op Amsterdam. Eventueel nadeel van voortzetting van plaatsing buiten regio Almere weegt niet op tegen voordelen van voortzetting van plaatsing in Amsterbaken, zeker nu verschil in afstand zeer klein is. Beroep gegrond.</p>	<p>blz. 41</p>
<p>Zaaknummer: 13/4095/JZ</p> <p>Datum uitspraak: 27 maart 2014</p>	<p>Ordemaatregel afzondering; Onderwijs; Telefoon; Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Klager ontvankelijk in beroep m.b.t. klachten over tijdens afzondering niet toestaan van contact met advocaat en niet kunnen volgen van onderwijs. Individueel onderwijs was niet haalbaar. Beroep in zoverre ongegrond. Eenmaal is klager desgevraagd toegestaan contact te leggen met zijn advocaat, maar was groepsleiding vergeten verdere actie te ondernemen. Beroep in zoverre gegrond, tegemoetkoming € 10,=.</p>	<p>blz. 42</p>

<p>Zaaknummer: 13/3734/JZ</p> <p>Datum uitspraak: 27 maart 2014</p>	<p>Ordemaatregel afzondering; Ontvankelijkheid materieel; Activiteiten; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Afzondering is niet in hulpverleningsplan opgenomen. Niet gesteld dat sprake was van een tijdelijke noodsituatie. Verblijf in buitenlucht is ook voor jeugdigen in gesloten jeugdzorg een grondrecht; beroep mogelijk. Geen reden om daarop inbreuk te maken. Er is niet op zorgvuldige wijze een gesprek met klagster aangegaan. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 25,=.</p>	<p>blz. 44</p>
---	---	---	----------------

Zaaknummer:

14/0156/GA

Datum uitspraak:

9 april 2014

Beroepscommissie:

Wit, mr. J.A.M. de
Rutten, mr. M.A.G.
Nat, mr. M.M. van der
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechtter bij de p.i.
Vught

Trefwoorden:

Telefoon; Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

Pbw art. 39; EVRM art. 6; EPR art. 24.1

Samenvatting:

Afschaffing 'advocatentelefoon', waardoor gedetineerden zelf hun telefoongesprekken met advocaten moeten bekostigen, betreft een algemene regel die niet in strijd is met hogere wet- en/of regelgeving. Klager op goede gronden niet-ontvankelijk in beklag verklaard. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

De beslissing van de directeur van 18 december 2013 inhoudende dat per 1 januari 2014 de 'advocatentelefoons' worden afgeschaft met als gevolg dat gedetineerden vanaf dat moment zelf hun telefoongesprekken met advocaten moeten bekostigen, betreft een algemene voor alle in de inrichting verblijvende gedetineerden geldende regel. Uitgangspunt is dat tegen een algemene regel geen beklag openstaat, tenzij die regel in strijd is met hogere wet-

en/of regelgeving.

De beroepscommissie constateert dat de bestreden regel niet in strijd is met de Pbw. In artikel 39, eerste lid, tweede volzin, van de Pbw is immers bepaald dat de kosten die zijn verbonden aan het voeren van telefoongesprekken met personen buiten de inrichting voor rekening van de gedetineerde komen, tenzij de directeur anders bepaalt.

Uit bovengenoemd artikellid vloeit voort – en dit heeft de directeur ook in haar reactie op het klaagschrift van 10 januari 2014 verwoord – dat de directeur kan besluiten de kosten voor telefoongesprekken van gedetineerden te dragen, indien omstandigheden aanwezig zijn die hiertoe nopen. Voorts maakt de beroepscommissie uit de overgelegde brief van de Staatssecretaris van 1 augustus 2013 op dat met ingang van 26 juni 2013 een nieuwe, op collect call lijkende, dienst is ingevoerd waarmee gedetineerden de mogelijkheid wordt geboden op kosten van de gebelde, mits de gebelde dit accepteert, te bellen. Nu voor gedetineerden mogelijkheden bestaan om kosteloos te bellen en niet is gebleken dat sprake is van excessieve en onredelijk hoge beltarieven, is de beroepscommissie van oordeel dat de bestreden regel niet in strijd is met artikel 6 EVRM. Volledigheidshalve overweegt de beroepscommissie dat vorenstaande regel ook niet strijdig is met het bepaalde in artikel 24.1 van de European Prison Rules, nog daargelaten dat de European Prison Rules geen een ieder verbindende bepalingen van een in Nederland geldend verdrag betreffen waaraan gedetineerden rechten kunnen ontleen.

Nu niet is gebleken dat de bestreden regel in strijd is met wet- en/of regelgeving

van hogere orde, heeft de beklagrechter op goede gronden beslist klager niet-ontvankelijk te verklaren in zijn beklag. De beroepscommissie zal het beroep derhalve ongegrond verklaren en de uitspraak van de beklagrechter met aanvulling van de gronden bevestigen.

Zaaknummer:

13/4083/GA

Datum uitspraak:

8 april 2014

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de
Kalmthout, prof.dr. A.M. van
Pattijn MSM, J.M.L.
Jousma, mr. S. (secr.)

Trefwoorden:

Disciplinaire straffen aanleiding; Arbeid en werkzaamheden; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pbw art. 47, 51

Samenvatting:

Indien gedetineerde in vorige inrichting arbeidsongeschikt is verklaard, dient directeur zich ervan te vergewissen dat psycholoog voldoende onderzoek heeft gedaan om arbeidsgeschiktheidsverklaring af te geven. Motiveren waarom wordt afgeweken. Bovendien is klager in eerste instantie niet persoonlijk gesproken. Strafoplegging wegens werkweigeren onredelijk. Beroep gegrond, tegemoetkoming €22,50

Rechtsoverwegingen:

Vaststaat dat klager in ieder geval in de vorige inrichting van verblijf

arbeidsongeschikt is verklaard en niet hoefde te werken. De beroepscommissie is van oordeel dat het van zorgvuldige besluitvorming getuigt, indien de directeur zich er in dat geval van vergewist dat de psycholoog voldoende onderzoek heeft gedaan om een verklaring over zijn arbeidsgeschiktheid af te geven. Verwacht mocht worden dat de psycholoog hierin ook aangeeft waarom hij/zij afwijkt van het oordeel in de vorige inrichting van verblijf waar klager wel arbeidsongeschikt is verklaard. Bovendien, zo heeft de directeur aangegeven, werd in eerste instantie door de psycholoog geen aanleiding gezien om een persoonlijk gesprek met klager te voeren. De beroepscommissie merkt hierbij op dat het niet gaat om de situatie dat klager in de buitenwereld arbeidsongeschikt is verklaard, maar om de beoordeling van de arbeidsgeschiktheid in twee penitentiaire inrichtingen.

Het vorenstaande leidt tot het oordeel dat de beslissing van de directeur om klager een disciplinaire straf op te leggen wegens werkweigeren bij afweging van alle in aanmerking komende belagen als onredelijk en onbillijk moet worden aangemerkt. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard, de uitspraak van de beklagcommissie zal worden vernietigd en het beklag zal gegrond worden verklaard. De beroepscommissie acht termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming aan klager van €22,50.

Zaaknummer:

13/3868/GA

Datum uitspraak:

8 april 2014

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de
Kalmthout, prof.dr. A.M. van
Pattijn MSM, J.M.L.
Jousma, mr. S. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de locatie Ooyerhoek te
Zutphen

Trefwoorden:

Activiteiten; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pbw art. 49

Samenvatting:

De in artikel 49 Pbw opgenomen zorgplicht voor de directeur impliceert dat personeel gedetineerde actief luchtmoment aanbiedt. Klager is geen luchtmoment aangeboden. Beroep gegrond, tegemoetkoming €5,=.

Rechtsoverwegingen:

Met betrekking tot a.
Hetgeen in beroep is aangevoerd kan - voor zover dat is komen vast te staan - naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagcommissie. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Met betrekking tot b.
Op grond van artikel 49, eerste lid, van de Pbw heeft de gedetineerde recht op recreatie en dagelijks verblijf in de buitenlucht, voor zover zijn gezondheid zich daar niet tegen verzet. In het derde lid is bepaald dat de directeur er zorg voor draagt dat de gedetineerde in de gelegenheid wordt gesteld dagelijks ten minste een uur in de buitenlucht te verblijven.
Vast staat dat klager op 28 oktober 2013 noch in de iso noch op de afdeling van het

luchtmoment gebruik heeft kunnen maken. De beroepscommissie is van oordeel dat de in artikel 49, derde lid, van de Pbw opgenomen zorgplicht voor de directeur impliceert dat het personeel de gedetineerde actief het luchtmoment aanbiedt en dat de gedetineerde er dan zelf voor kan kiezen om daarvan af te zien. Door klager op 28 oktober 2013 geen luchtmoment aan te bieden is hem het wettelijk recht op luchten onthouden. Het beroep zal ten aanzien van dit onderdeel gegrond worden verklaard, de uitspraak van de beklagcommissie zal in zoverre worden vernietigd en het beklag zal alsnog gegrond worden verklaard. De beroepscommissie is van oordeel dat aan klager een tegemoetkoming toekomt van €5,=.

Zaaknummer:

13/3859/GA

Datum uitspraak:

8 april 2014

Beroepscommissie:

Bauduin, mr. F.G.
Rutten, mr. M.A.G.
Schudel, prof.dr. W.J.
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Trefwoorden:

Dwangmedicatie; Ontvankelijkheid formeel

Artikelen:

Pbw art. 46a, 46c, 46d, 46e, 72; Pm art. 22c

Samenvatting:

Verlengingsbeslissing a-dwangbehandeling. Tegen een verlengingsbeslissing als bedoeld in artikel 46e, vijfde lid, Pbw staat geen rechtstreeks beroep open. Klager niet-ontvankelijk in beroep. Ten

overvloede beslist beroepscommissie dat verlengingsbeslissing niet onredelijk en onbillijk is.

Rechtsoverwegingen:

Feiten en omstandigheden

Op 9 augustus 2013 heeft de directeur van het PPC Amsterdam Over-Amstel beslist bij klager een dwangbehandeling, als bedoeld in artikel 46d, aanhef en onder a, van de Pbw, toe te passen. Tegen deze beslissing heeft klager rechtstreeks beroep ingesteld bij de beroepscommissie. Deze a-dwangbehandeling is op 9 november 2013 geëindigd.

Bij uitspraak van 23 januari 2014 (kenmerk 13/2649/GA) heeft de beroepscommissie het beroep van klager, gericht tegen de beslissing van 9 augustus 2013, ongegrond verklaard.

Op 22 november 2013 heeft de directeur van het PPC beslist om de, op 9 november 2013 geëindigde, a-dwangbehandeling voort te zetten. Tegen deze beslissing heeft klager rechtstreeks beroep ingesteld bij de beroepscommissie. Op dit beroep zal in deze uitspraak worden beslist.

Toepasselijke wetsartikelen

Artikel 46d, aanhef en onder a, van de Pbw luidt als volgt:

Buiten de situaties als bedoeld in artikel 32 kan, indien niet voldaan wordt aan de voorwaarden van artikel 46c, onderdelen b en c, niettemin als uiterste middel geneeskundige behandeling plaatsvinden voor zover aannemelijk is dat zonder die geneeskundige behandeling het gevaar dat de stoornis van de geestvermogens de gedetineerde doet veroorzaken niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen.

Ingevolge artikel 46e, eerste lid, van de Pbw vindt geneeskundige behandeling overeenkomstig artikel 46d, onder a, van de Pbw plaats na een schriftelijke beslissing van de directeur waarin wordt vermeld voor welke termijn zij geldt.

In artikel 46e, vijfde lid, van de Pbw is het volgende bepaald:

Indien na afloop van de termijn als bedoeld in het eerste lid, voortzetting van de geneeskundige behandeling overeenkomstig artikel 46d, onder a, nodig is, geschiedt dit slechts krachtens een schriftelijke beslissing van de directeur. Het bepaalde in de voorgaande volzin is eveneens van toepassing indien binnen zes maanden na afloop van de termijn als bedoeld in artikel 46d, onder a, opnieuw behandeling nodig is. De gedetineerde of de persoon als bedoeld in artikel 46b, vierde lid, ontvangt onverwijld een afschrift van deze beslissing. De directeur geeft in zijn beslissing aan waarom van een behandeling alsnog het beoogde effect wordt verwacht. Op zodanige beslissingen is het vierde lid, tweede volzin, van toepassing.

Bij dit artikellid wordt het volgende opgemerkt. Naar de opvatting van de beroepscommissie berust de in artikel 46e, vijfde lid, tweede volzin, van de Pbw vermelde termijn op een kennelijke misslag. Zij gaat ervan uit dat de wetgever heeft bedoeld "de termijn als bedoeld in artikel 46e, eerste lid" en niet – zoals er nu staat – "de termijn als bedoeld in artikel 46d, onder a".

Artikel 72, derde lid, van de Pbw luidt als volgt:

Tegen de beslissing als bedoeld in het eerste lid van artikel 46e kan rechtstreeks beroep worden ingesteld bij de Raad.

Reikwijdte van het beroep

De beroepscommissie stelt vast dat er een periode van (ongeveer) dertien dagen zit tussen het moment waarop de eerste beslissing tot a-dwangbehandeling is geëindigd (9 november 2013) en het moment waarop is beslist om de a-dwangbehandeling voort te zetten (22 november 2013). Vast staat dat klager in de periode van 9 november 2013 tot 22 november 2013 geen medicatie heeft gebruikt. Nu binnen zes maanden na afloop van de eerste a-dwangbehandeling is beslist de dwangbehandeling voort te zetten, is sprake van een verlengingsbeslissing als bedoeld in artikel 46e, vijfde lid, van de Pbw.

Ter beoordeling staat de vraag of tegen een verlengingsbeslissing als bedoeld in artikel 46e, vijfde lid, van de Pbw rechtstreeks beroep kan worden ingediend.

In artikel 72, derde lid, van de Pbw is bepaald dat tegen de beslissing als bedoeld in het eerste lid van artikel 46e – dit is de eerste beslissing tot a-dwangbehandeling – rechtstreeks beroep bij de Raad kan worden ingesteld. De verlengingsbeslissing op grond van artikel 46e, vijfde lid, van de Pbw wordt in artikel 72, derde lid, van de Pbw niet genoemd. De wetgever heeft daarmee niet voorzien in rechtstreeks beroep tegen de verlengingsbeslissing. De bewoordingen van artikel 72, derde lid, van de Pbw laten niet toe dat de beroepscommissie hierin de mogelijkheid van rechtstreeks beroep tegen de verlengingsbeslissing inleest, te meer niet nu tegen een dergelijke verlengingsbeslissing van de directeur beklag openstaat. Klager had tegen de verlengingsbeslissing aldus, ingevolge artikel 60, eerste lid, van de Pbw, beklag bij de beklagcommissie moeten indienen. Aan het voorgaande kan niet afdoen dat het niet evenwichtig voorkomt dat tegen een

eerste beslissing tot a-dwangbehandeling rechtstreeks beroep openstaat en tegen een verlengingsbeslissing beklag en beroep. De slotsom is dat klager niet-ontvankelijk in zijn beroep moet worden verklaard.

De beroepscommissie betreurt dat de behandeling van het onderhavige beroep veel tijd in beslag heeft genomen. De verlengingsbeslissing dateert van 22 november 2013 en die beslissing heeft daarmee inmiddels geen werking meer. Omdat het vanuit het perspectief van klager van belang is een inhoudelijk oordeel te krijgen, zal de beroepscommissie in de volgende overwegingen ten overvloede inhoudelijk op het beroep ingaan.

Inhoudelijke beoordeling beroep

De beroepscommissie acht het noodzakelijk dat, bij de tenuitvoerlegging van een verlengingsbeslissing als bedoeld in artikel 46e, vijfde lid, van de Pbw, een periode van 72 uur in acht wordt genomen tussen het nemen van de verlengingsbeslissing door de directeur en de daadwerkelijke uitvoering van deze beslissing. Immers, indien de verlengingsbeslissing direct uitvoerbaar is, leidt dit ertoe dat feitelijk geen mogelijkheid bestaat een rechtsmiddel aan te wenden tegen deze beslissing alvorens de a-dwangbehandeling wordt voortgezet.

Stoornis van de geestvermogens, gevaar ex artikel 46a van de Pbw en causaal verband
De directeur heeft in verband met het beroep van klager gericht tegen de eerste beslissing tot a-dwangbehandeling een verklaring van de behandelend psychiater, een verklaring van een onafhankelijk, niet-behandelend psychiater en een uittreksel van het behandelplan van klager overgelegd. De beroepscommissie is op basis van die stukken – in haar uitspraak van

23 januari 2014 (kenmerk 13/2649/GA) – tot het oordeel gekomen dat voldoende aannemelijk is geworden dat klager een psychiatrische stoornis heeft en dat hij vanuit die stoornis gevaar, als bedoeld in artikel 46a, eerste lid, onder d, tweede lid, onder a, en derde lid, van de Pbw, veroorzaakte. De eerste beslissing tot toepassing van a-dwangbehandeling kon naar het oordeel van de beroepscommissie niet als onredelijk en onbillijk worden aangemerkt.

De directeur heeft, voorafgaande aan zijn beslissing tot verlenging van de a-dwangbehandeling – in navolging van het bepaalde in artikel 22c, eerste lid, van de Penitentiaire maatregel (Pm) –, overleg gepleegd met de voor de behandeling verantwoordelijke psychiater en met het hoofd van de afdeling waar de gedetineerde verblijft. De directeur heeft een – weliswaar zeer summier – advies, van 8 november 2013, opgesteld door de voor de behandeling verantwoordelijke psychiater bij de stukken gevoegd, waaruit blijkt dat die psychiater het noodzakelijk acht om de a-dwangbehandeling voort te zetten.

Uit de stukken, waaronder ook de stukken die in het kader van de beroepszaak met kenmerk 13/2649/GA zijn overgelegd – van welke stukken ter zitting is gebleken dat die hun geldigheid nog niet hebben verloren –, en het verhandelde ter zitting blijkt het volgende. In de periode van 9 augustus 2013 tot 9 november 2013 – dit is de periode waarin klager, in het kader van de (eerste) hem opgelegde a-dwangbehandeling, met medicatie is behandeld – was een verbetering van klagers psychiatrische toestandbeeld en het daaruit voortvloeiende gedrag zichtbaar. Desondanks was er volgens de voor de

behandeling verantwoordelijke psychiater nog steeds sprake van een ernstig psychiatrisch toestandbeeld. Na 9 november 2013 was er weer een toename van psychotische verschijnselen en symptomen waarneembaar. Hoewel er tussen 9 november 2013 en 22 november 2013 geen concrete incidenten hebben plaatsgevonden, blijkt uit klagers voorgeschiedenis en zijn recente detentiegeschiedenis in het PPC dat hij, zonder medicatie, kan komen tot verbaal en fysiek agressief gedrag. Dit gedrag komt naar het oordeel van de psychiaters voort uit klagers stoornis.

De beroepscommissie acht, op basis van de overgelegde stukken – ook die in het kader van het beroep met kenmerk 13/2649/GA zijn overgelegd – en gelet op het vorenstaande voldoende aannemelijk geworden dat klager lijdt aan een psychiatrische stoornis en dat hij ondanks een eerdere behandeling nog steeds, vanuit zijn stoornis, gevaar als bedoeld in artikel 46a, eerste lid, onder d en tweede lid, onder a, van de Pbw veroorzaakt.

Alternatieven en doelmatigheid

Voorafgaande aan de eerste beslissing tot toepassing van a-dwangbehandeling heeft de behandelend psychiater van klager verklaard dat klager een behandelbare stoornis heeft. Ter zitting hebben de directeur en de chef de clinique te kennen gegeven dat in de periode van 9 augustus 2013 tot 9 november 2013 is geconstateerd dat klagers psychiatrische toestandbeeld en zijn daaruit voortvloeiende gedrag verbeteren als hij medicatie gebruikt. Derhalve heeft de directeur de verwachting dat voorzetting van de a-dwangbehandeling zal leiden tot het beoogde effect.

Vast staat dat voorafgaande aan de

eerste beslissing tot a-dwangbehandeling is geprobeerd om door middel van structurering een verandering van klagers gedrag teweeg te brengen en om klager te motiveren tot vrijwillige inname van medicatie. Klager heeft destijds vrijwillige inname van medicatie geweigerd. In het advies van de voor de behandeling verantwoordelijke psychiater van 8 november 2013 staat – voor zover hier van belang – het volgende: “Op mijn uitleg dat ik medicatie gezien zijn klachten toch geïndiceerd vind, zegt hij stellig dit niet vrijwillig te zullen slikken. Zoals in bovenbeschreven beoordeling beschreven bestaat er nog steeds een ernstig psychiatrisch toestandbeeld, dat slechts medicamenteus beïnvloed kan worden. Zonder medicatie heeft patiënt laten zien tot agressief gedrag vanuit zijn ziektebeeld te komen. Aangezien patiënt een vrijwillige medicamenteuze behandeling weigert, is de enige manier een dwangbehandeling om gevaar, voortkomend uit de stoornis, af te wenden.”.

Uit de overgelegde stukken en het vorenstaande volgt naar het oordeel van de beroepscommissie dat zowel voorafgaande aan de eerste beslissing tot a-dwangbehandeling als voorafgaande aan de verlengingsbeslissing is getracht in samenspraak met klager en op andere dan gedwongen wijze te komen tot het beoogde doel. Dit heeft onvoldoende effect gehad, omdat klager steeds heeft geweigerd op vrijwillige basis medicatie in te nemen. De beroepscommissie acht voldoende aannemelijk geworden dat er in redelijkheid geen alternatieven (voor de a-dwangbehandeling) meer voorhanden waren.

Gelet op het vorenstaande is voor de beroepscommissie voldoende aannemelijk

geworden dat de verlengingsbeslissing voldoet aan de eisen van proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid. Aan dit oordeel ligt mede ten grondslag dat, op basis van de gemotiveerde toelichting van de chef de clinique ter zitting, voldoende aannemelijk is geworden dat ervoor is gekozen om de dosering van de medicatie, die wordt toegediend in het kader van de verlengingsbeslissing, te verlagen.

Conclusie

Gelet op het vorenstaande acht de beroepscommissie voldoende aannemelijk geworden dat klager een psychiatrische stoornis heeft, dat klager ondanks een eerdere behandeling nog steeds vanuit die stoornis gevaar, als bedoeld in artikel 46a, eerste lid, onder d en tweede lid, onder a, van de Pbw, veroorzaakt en dat, zonder een geneeskundige behandeling, het gevaar dat de stoornis van zijn geestvermogens klager doet veroorzaken niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen. Tevens is voor de beroepscommissie voldoende aannemelijk geworden dat de verlengingsbeslissing voldoet aan de eisen van proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid. De directeur heeft naar het oordeel van de beroepscommissie genoegzaam aannemelijk gemaakt dat voortzetting van de a-dwangbehandeling noodzakelijk is en alsnog kan leiden tot het beoogde effect. De verlengingsbeslissing als bedoeld in artikel 46e, vijfde lid, van de Pbw kan derhalve niet worden aangemerkt als onredelijk en onbillijk.

Zaaknummer:

13/3550/GA (tussenbeslissing)

Datum uitspraak:

2 april 2014

Beroepscommissie:

Bauduin, mr. F.G.

Rutten, mr. M.A.G.

Schudel, prof.dr. W.J.

Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Trefwoorden:

Dwangmedicatie; Behandelplan

Artikelen:

Pbw art. 46a t/m 46e, 72; Pm art. 21b, 22;

BW art. 7:457

Samenvatting:

A-dwangbehandeling. Beroepscommissie acht het noodzakelijk kennis te nemen van (onderdelen van) behandelplan. Aanhouding, nu behandelplan niet is overgelegd.

Opsomming van informatie die in ieder geval in (te verstrekken (uittreksel)) behandelplan moet staan. Van directeur wordt verwacht dat bij volgende beroepszaken uit eigen beweging behandelplan wordt overgelegd.

Rechtsoverwegingen:

Het beroep is gericht tegen de definitieve beslissing (als bedoeld in artikel 46e, eerste lid, van de Pbw) van de directeur van 25 oktober 2013 om ten aanzien van klager een a-dwangbehandeling (als bedoeld in artikel 46d, aanhef en onder a, van de Pbw) toe te passen. Tegen een dergelijke beslissing staat op grond van artikel 72, derde lid, van de Pbw rechtstreeks beroep open bij de beroepscommissie.

Uit artikel 46b, eerste lid, van de Pbw volgt dat in overleg met de gedetineerde die in verband met zijn geestelijke gezondheidstoestand verblijft in een PPC een behandelplan wordt vastgesteld. Geneeskundige behandeling, waaronder a-dwangbehandeling, kan op grond van artikel 46c, aanhef en onder a, van de Pbw

in samenhang bezien met artikel 46d van de Pbw alleen plaatsvinden als hierin is voorzien in het behandelplan. De directeur heeft niet het behandelplan van klager dan wel een uittreksel daarvan overgelegd. Om te kunnen beoordelen of een beslissing tot het toepassen van een a-dwangbehandeling voldoet aan de eisen die in de Pbw en de Penitentiaire maatregel (Pm) daaraan worden gesteld en of deze beslissing kan worden aangemerkt als redelijk en billijk, acht de beroepscommissie het noodzakelijk kennis te nemen van (onderdelen uit) het behandelplan van de betreffende gedetineerde.

In eerdere uitspraken, waaronder die van 3 december 2013 (met kenmerk 13/2585/GA) en die van 22 januari 2014 (met kenmerk 13/2583/GA), heeft de beroepscommissie, in aanmerking genomen artikel 7:457, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek (BW) en het medisch beroepsgeheim van de behandelaren van het PPC, geoordeeld dat het de directeur vrijstaat (onderdelen uit) het behandelplan aan de beroepscommissie – in het kader van haar toetsing op grond van artikel 72, derde lid, van de Pbw – te verstrekken.

Nu (een uittreksel van) het behandelplan niet is overgelegd, acht de beroepscommissie zich onvoldoende ingelicht om thans op het beroep te beslissen. Zij zal de behandeling van het beroep derhalve aanhouden en de directeur verzoeken, binnen een termijn van één week, (een uittreksel van) het behandelplan dat ten behoeve van klager is opgesteld toe te zenden naar het secretariaat van de Raad. Het (uittreksel van het) behandelplan zal, nadat dit op het secretariaat van de Raad is binnengekomen, worden toegezonden aan klager en zijn raadvrouw en zij zullen

in de gelegenheid worden gesteld, binnen ook een termijn van één week, hierop te reageren. Deze op zich korte termijnen vinden hun grond in de ernst van de inbreuk die een dwangbehandeling inhoudt. Nadat de reactie van klager en/of de raadvrouw is ontvangen dan wel nadat de hiervoor gestelde termijnen zijn verstreken (zonder dat de gevraagde informatie is verstrekt), zal de beroepscommissie op het beroep van klager beslissen.

De directeur dient zodanige informatie te verstrekken, dat de beroepscommissie op grond daarvan kan toetsen of de directeur in redelijkheid heeft kunnen komen tot de bestreden beslissing. De beroepscommissie is van oordeel dat in het (uittreksel van het) door de directeur toe te zenden behandelplan in ieder geval moet staan:

- a. dat is voorzien in de mogelijkheid om, indien dit noodzakelijk is, ten aanzien van de betreffende gedetineerde een a-dwangbehandeling toe te passen; tevens moet in het behandelplan staan dat is voorzien in de mogelijkheid om in het kader van de a-dwangbehandeling dwangmedicatie toe te dienen;
- b. de diagnose van de stoornis van de geestvermogens van de gedetineerde (artikel 21b, eerste lid, aanhef en onder a, van de Pm);
- c. de therapeutische middelen, zo mogelijk gerelateerd aan de verschillende aspecten die in de stoornis te onderscheiden zijn, die zullen worden toegepast teneinde een zodanige verbetering van de stoornis van de geestvermogens van de gedetineerde te bereiken, dat het gevaar op grond waarvan deze in verband met zijn geestelijke gezondheidstoestand in een daartoe krachtens artikel 14 van de wet aangewezen afdeling of inrichting behoeft te verblijven, wordt weggenomen (artikel 21b, eerste lid,

- aanhef en onder b, van de Pm);
- d. of er overeenstemming over het geneeskundig behandelplan is (artikel 21b, eerste lid, aanhef en onder c, van de Pm);
- e. welke minder bezwarende middelen zijn aangewend om het gevaar dat de stoornis van de geestvermogens de gedetineerde doet veroorzaken weg te nemen dan wel af te wenden (artikel 22, eerste lid, aanhef en onder a, van de Pm);
- f. de wijze waarop rekening wordt gehouden met de voorkeuren van de gedetineerde ten aanzien van de behandeling (artikel 22, eerste lid, aanhef en onder b, van de Pm); en
- g. het gevaar (als bedoeld in artikel 46a van de Pbw) dat de stoornis van de geestvermogens de gedetineerde doet veroorzaken.

Ten aanzien van het onderdeel als vermeld onder b. overweegt de beroepscommissie het volgende. De directeur dient in het kader van een beroepszaak betreffende a-dwangbehandeling informatie over de stoornis van de geestvermogens van de gedetineerde aan de beroepscommissie te verstrekken. Uit die informatie moet de beroepscommissie genoegzaam kunnen afleiden dat de betreffende gedetineerde een psychiatrische stoornis heeft en dat een geval als bedoeld in artikel 46d, aanhef en onder a, van de Pbw zich voordoet. In dit kader bezien acht de beroepscommissie de enkele mededeling (van de psychiater) dat een gedetineerde "een ernstige psychiatrische stoornis" heeft volstrekt onvoldoende.

Ten overvloede overweegt de beroepscommissie dat zij van de directeur van het PPC Amsterdam Over-Amstel verwacht dat hij/zij (de directeur) bij volgende beroepszaken betreffende

a-dwangbehandeling uit eigen beweging het (uittreksel van het) behandelplan van de betreffende gedetineerde aan het dossier toevoegt, op de wijze zoals hiervoor is uiteengezet.

Zaaknummer:

13/3947/GA

Datum uitspraak:

20 maart 2014

Beroepscommissie:

Nat, mr. M.M. van der Moerings, prof.dr.mr. L.M. Rutten, mr. M.A.G. Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de locatie Zuyder Bos te Heerhugowaard

Trefwoorden:

Disciplinaire straffen aanleiding; Arbeid en werkzaamheden

Artikelen:

Pbw art. 50, 51

Samenvatting:

Bij vaststelling arbeids(on)geschiktheid mag directeur afgaan op adviezen medische dienst. Directeur niet gehouden nader onderzoek te doen, behoudens uitzonderlijke omstandigheden. Directeur mocht in dit geval aannemen dat klager arbeidsgeschikt was. Straffen voor werkweigerings niet onredelijk. Dat de beroepscommissie klagers beroep gericht tegen het medisch handelen van de inrichtingsarts gegrond heeft verklaard, doet hier niet aan af. Beroep klager ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Als uitgangspunt heeft te gelden dat de directeur bij de vaststelling van de arbeids(on)geschiktheid van een gedetineerde mag afgaan op de bevindingen en adviezen daaromtrent van de medische dienst. De directeur is niet gehouden nader onderzoek te doen naar de arbeids(on)geschiktheid van een gedetineerde. Dit is slechts in uitzonderlijke omstandigheden anders, bijvoorbeeld als aanleiding bestaat te veronderstellen dat het advies van de medische dienst apert onjuist is.

De inrichtingsarts heeft klager op 2 juli 2013 arbeidsgeschikt verklaard. De beroepscommissie is van oordeel dat de directeur in redelijkheid op dit advies van de medische dienst heeft mogen afgaan, nu niet is gebleken dat sprake was van uitzonderlijke omstandigheden als hierboven bedoeld. Gelet op het vorenstaande is de beroepscommissie van oordeel dat de directeur klager in redelijkheid een disciplinaire straf heeft kunnen opleggen toen klager op 3 juli 2013 de aan hem gegeven opdracht te gaan werken heeft geweigerd op te volgen.

De beroepscommissie stelt vast dat de directeur zich vervolgens dagelijks door de medische dienst en het personeel op de EZV-afdeling over klagers situatie heeft laten informeren en adviseren. De beroepscommissie is van oordeel dat de directeur – daartoe telkens geadviseerd door de medische dienst – in redelijkheid heeft mogen aannemen dat klager arbeidsgeschikt was. Niet is gebleken van uitzonderlijke omstandigheden op grond waarvan de directeur had moeten besluiten een eigen onderzoek te (laten) doen naar klagers arbeidsgeschiktheid. De beroepscommissie is derhalve van oordeel dat de directeur in

redelijkheid heeft kunnen handelen zoals hij heeft gedaan. De bestreden beslissingen om klager telkens voor zijn werkweigeringen te bestraffen, zijn niet onredelijk en onbillijk.

Dat de beroepscommissie bij uitspraak van 20 december 2013 (13/2924/GM) klagers beroep gericht tegen het medisch handelen door en namens de inrichtingsarts van de locatie Zuyder Bos gegrond heeft verklaard, doet aan het vorenstaande niet af, nu in die zaak het handelen van de inrichtingsarts is beoordeeld en niet het handelen van de directeur. Ook in die uitspraak ziet de beroepscommissie geen aanwijzingen dat sprake was van een voor de directeur kenbaar apert onjuist advies van de medische dienst.

Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard en de uitspraak van de beklagcommissie zal met aanvulling van de gronden worden bevestigd.

Ten overvloede beveelt de beroepscommissie aan om in voorkomende gevallen aantekening te houden van de (dagelijkse) overleggen tussen de directeur en de medische dienst omtrent klagers situatie.

Zaaknummer:

13/2770/GA

Datum uitspraak:

17 maart 2014

Beroepscommissie:

Holten, mr. A. van der
Rossem-Broos, mr. R.S.T. van
Rutten, mr. M.A.G.
Kokee, R. mr.(secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de locatie Norgerhaven

Trefwoorden:

Inzage in stukken/dossier

Artikelen:

Pm art. 36, 37

Wbp art. 2, 35 en 43

Samenvatting:

Wbp van toepassing op zowel penitentiair dossier als inrichtingsdossier. Uitzonderingen op inzagerecht mogelijk. Belangenafweging moet zijn gericht op concrete omstandigheden van het geval en met inachtneming van beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit. Effectief inzagerecht. Directeur kan namen anonimiseren. Beroep gegrond en opdracht aan directeur tot nemen van nieuwe beslissing.

Rechtsoverwegingen:

In de Pbw en de daarop gebaseerde regelgeving, waaronder de Penitentiaire maatregel (Pm), zijn geen bepalingen opgenomen over het inzagerecht van gedetineerden in de persoonsgegevens die door de directeur van de inrichting worden verwerkt. Voor de beantwoording van de vraag of klager inzage in deze gegevens, in het bijzonder de gegevens uit zijn inrichtingsdossier, kan verkrijgen, zullen de regels die daarover in de Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) zijn opgenomen uitkomst moeten bieden.

De Wbp is op 1 september 2001 in werking getreden en is een uitwerking van de Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens

en betreffende het vrije verkeer van die gegevens (Richtlijn 95/46/EG van 24 oktober 1995, Pb EG 23 november 1995, L.281/31).

In artikel 2, eerste lid, van de Wbp is bepaald dat de Wbp van toepassing is op de geheel of gedeeltelijk geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens, alsmede de niet geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens die in een bestand zijn opgenomen of die bestemd zijn om daarin te worden opgenomen. Deze bepaling dient zo te worden gelezen, dat als sprake is van een geheel of gedeeltelijk geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens de Wbp van toepassing is. Documenten zoals selectieadviezen en rapportages blijken bij DJI veelal digitaal te worden verwerkt. Dit past tevens binnen de algemene tendens binnen de overheid waarbij om redenen van efficiency wordt gestreefd naar 'papierloos werken'. In lijn met eerdere jurisprudentie van de beroepscommissie is de beroepscommissie derhalve van oordeel dat de Wbp van toepassing is op zowel het penitentiaire dossier als het inrichtingsdossier.

In het penitentiair dossier worden de in artikel 36 en 37 van de Pm genoemde documenten opgenomen. Het gaat hierbij om onder andere selectie- en plaatsingsvoorstellen, registratiekaarten, eindrapportages, belangrijke justitiële documenten, uitslagen van urinecontroles, kopieën van strafrapporten en meldingen, documenten betreffende beklag- en beroepszaken, kopieën van correspondentie van de inrichting over de gedetineerde, intakeformulieren en samenvattingen van periodieke besprekingen over de gedetineerde in inrichtingsoverleggen. Over het inrichtingsdossier is in artikel 37, tweede lid, van de Pm enkel bepaald dat hierin de

overige stukken die op de gedetineerde betrekking hebben worden opgenomen. Deze worden gerangschikt naar onderwerp in chronologische volgorde. Ter zitting van de beroepscommissie heeft de directeur toegelicht dat in het inrichtingsdossier de werkaantekeningen van het personeel, de afdelingsrapportages en de rapportages van het mdo worden opgenomen.

Gelet op het standpunt van de directeur dat het inzagerecht is beperkt tot het penitentiair dossier zal de beroepscommissie in het hiernavolgende uitgebreid ingaan op het inzagerecht van de Wbp en de overwegingen die de directeur heeft te maken voor een beperking van dit inzagerecht.

Het inzagerecht is geregeld in artikel 35, eerste lid, van de Wbp. Op grond van dit artikel heeft betrokkene (klager) het recht zich vrijelijk en met redelijke tussenpozen tot de verantwoordelijke (de directeur van de inrichting) te wenden met het verzoek hem mede te delen of hem betreffende persoonsgegevens worden verwerkt. De verantwoordelijke deelt de betrokkene schriftelijk binnen vier weken mee of hem betreffende persoonsgegevens worden verwerkt. Indien zodanige gegevens worden verwerkt, brengt het bepaalde in het tweede lid mee dat de mededeling een volledig overzicht daarvan bevat in begrijpelijke vorm, een omschrijving van het doel of de doeleinden van de verwerking, de categorieën van gegevens waarop de verwerking betrekking heeft en de ontvangers of categorieën van ontvangers, alsmede de beschikbare informatie over herkomst van de gegevens.

In de memorie van toelichting is hieromtrent het volgende toegelicht:

“(…) Een belangrijk onderdeel van het transparantiebeginsel is dat een ieder in beginsel in de gelegenheid moet zijn om na te kunnen gaan of zijn gegevens worden verwerkt. De betrokkene die de wijze waarop zijn gegevens worden verwerkt onrechtmatig vindt, moet in staat zijn dit zelf in rechte aan te vechten. Het gaat om het grondrecht vermeend onrecht ter toetsing aan de rechter voor te kunnen leggen (artikel 13 EVRM). (...) Niet uit te sluiten valt dat honorering van een inzageverzoek van betrokkene tevens enig inzicht zal geven in gegevens die op anderen betrekking hebben. De betrokkene kan daar ook belang bij hebben. (...) Onder omstandigheden zal de verantwoordelijke verplicht zijn ook deze gegevens te verstrekken. (...) Op grond van de belangenafweging die de verantwoordelijke zal hebben te verrichten, zal moeten worden gezien of inzage kan worden toegestaan en zo ja, in hoeverre in verband met de rechten en vrijheden van anderen als bedoeld in artikel 43 afscherming van op anderen betrekking hebbende informatie dient plaats te vinden. (...)”.

Op grond van artikel 43, aanhef en onder e, van de Wbp kan het inzagerecht van artikel 35 buiten toepassing worden gelaten voor zover dit noodzakelijk is in het belang van de bescherming van de betrokkene of van de rechten en vrijheden van anderen. In de memorie van toelichting is hieromtrent het volgende toegelicht:

“(…) De toepassing van deze gronden is onderworpen aan het ‘noodzakelijkheids’-criterium. (...) Een strikte uitleg van dit begrip is aangewezen daar de gronden zelf slechts in algemene zin kunnen worden geformuleerd. (...). Daarbij is wat betreft het recht op kennisneming in zekere zin

een aanscherping beoogd van het huidige artikel 30, onder e, van de WPR, waar wordt gesproken van ‘gewichtige belangen van anderen dan de verzoeker, de houder daaronder begrepen’. De voorgestelde formulering sluit beter aan bij artikel 8, tweede lid, van het EVRM en de daarop gebaseerde jurisprudentie. Niet ieder gewichtig belang van een ander dan de verzoeker zal kunnen worden aangemerkt als een recht of vrijheid in de zin van dit verdrag. Een ander verschil tussen artikel 43, onder e, en artikel 30, onder e, WPR is dat in laatstgenoemde bepaling de verantwoordelijke (onder de WPR: de houder) nog uitdrukkelijk wordt genoemd. Hiermee wordt evenwel geen inhoudelijke wijziging beoogd. Buiten twijfel staat dat in onderdeel e onder ‘anderen’ ook de verantwoordelijke moet worden begrepen. Wel geldt de in de vorige alinea bedoelde aanscherping ook voor de verantwoordelijke. (...)”.

De beroepscommissie acht tevens van belang dat blijkens overweging 10 van de considerans van de Richtlijn een ‘hoog beschermingsniveau’ in de Gemeenschap wordt nagestreefd. Niettemin zijn er vanwege de detentiesituatie en de orde en veiligheid in de inrichting situaties denkbaar waarbij het beschermingsniveau niet in volle omvang kan worden geëffectueerd of waarbij aan gedetineerden zelfs een inzagerecht moet worden onthouden. De directeur zal dan een belangenafweging moeten maken, die steeds gericht zal moeten zijn op de omstandigheden van het concrete geval. Daarbij spelen de begrippen proportionaliteit en subsidiariteit een belangrijke rol. Van belang is de vraag of de beperking van het inzagerecht in redelijke verhouding staat tot het te beschermen belang van een ander, waartoe moet worden gerekend de belangen

waarvoor de directeur van de inrichting verantwoordelijkheid draagt.

De directeur zal in individuele gevallen tevens rekening moeten houden met het belang van de rapportages voor (het functioneren van) de inrichting. Aan de hand van de inrichtingsrapportages wordt een veelheid aan beslissingen genomen ten aanzien van gedetineerden. Beslissingen omtrent detentiefasering en verloven stoelen in overwegende mate op de adviezen en rapportages die daaromtrent worden opgesteld. Het belang hiervan zal toenemen, temeer nu in het kader van het beleidskader Dagprogramma, beveiliging en toezicht op maat (DBT) de beslissingen omtrent regimeplaatsing van de gedetineerden (promoveren en degraderen) mede bepaald worden door de rapportages en meldingen die over gedetineerden worden opgemaakt.

Bij de afweging van de omvang van het inzagerecht – in artikel 35, tweede lid, van de Wbp wordt gesproken over een ‘volledig overzicht’ - zal de directeur in ogenschouw moeten nemen dat, afhankelijk van de omstandigheden van het geval, een effectief inzagerecht zal moeten inhouden het herkennen, begrijpen, controleren en – zonodig – kunnen aanvechten van de gegevens. Dit betekent naar het oordeel van de beroepscommissie dat de enkele stelling dat in de gegevens die in het inrichtingsdossier zijn opgenomen, de namen van anderen zijn opgenomen, waaronder welk personeelslid wat heeft opgemerkt, niet een reden kan vormen voor inperking van het inzagerecht. Dit is slechts anders indien door bekendmaking van deze gegevens de orde en veiligheid in de inrichting in het geding komt. Het vorenstaande staat er niet aan in de weg dat de directeur ter bescherming van de

belangen van anderen namen anonimiseert . In de beslissing van de directeur op het verzoek om inzage zal de directeur moeten laten blijken dat hij hieromtrent een concrete afweging heeft gemaakt.

Gelet op het vorenstaande zal de beroepscommissie het beroep gegrond verklaren. De uitspraak van de beklagcommissie zal worden vernietigd en het beklag zal alsnog gegrond worden verklaard. Met toepassing van artikel 71, derde lid, jo. artikel 68, derde lid, onder a, van de Pbw zal de directeur worden opgedragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak.

Ten overvloede geeft de beroepscommissie de Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie in overweging de regelgeving in de Pm met betrekking tot de contouren voor het inzagerecht van gedetineerden te actualiseren.

Zaaknummer:

14/0726/SGA

Datum uitspraak:

17 maart 2014

Beroepscommissie:

Zuijlen, mr.dr. R.W.

Maes, mr. H.M.J.D. (secr.)

Trefwoorden:

DBT; Schorsing procedureel

Artikelen:

Pbw art. 19, 60

Pm art. 3, lid 2

Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 7

Samenvatting:

De invoering van een dagprogramma van 48 uur per week dient met onmiddellijke ingang te worden gestopt. Volgens de wet duurt het dagprogramma in een regime van algehele gemeenschap minimaal 59 uur per week. De bestemmingsaanwijzing van de inrichting waar verzoekers verblijven (gevangenis met een regime van algemene gemeenschap) is niet aangepast of ingetrokken. Het bij het plusprogramma behorende dagprogramma dat verzoekers sinds de invoering van DBT wordt aangeboden voldoet derhalve niet aan de wettelijke norm. Toewijzing schorsingsverzoek.

Rechtsoverwegingen:

Door en namens verzoeker is aangevoerd dat, door invoering van het nieuwe dagprogramma niet meer wordt voldaan aan de eisen die gelden voor een inrichting met een regime van algehele gemeenschap en dat het regime van algehele gemeenschap in de inrichting de facto is afgeschaft, waarmee artikel 19 van de Pbw wordt geschonden. Wijziging van het in artikel 19 vastgelegde uitgangspunt kan niet door aanpassing van de Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden. Daarvoor zou de wet moeten worden gewijzigd. Daarnaast is aangevoerd dat een en ander voor verzoekerbelastend is omdat zijn verblijfsruimte niet voldoet aan de daaraan in de "Regeling eisen verblijfsruimte penitentiaire inrichtingen" gestelde minimale eisen en het gebouw niet brandveilig is. Tenslotte is nog aangevoerd dat hij door de invoering van het nieuwe dagprogramma onredelijk beperkt wordt in zijn bezoekmogelijkheden.

De invoering van een dagprogramma is geen beslissing als bedoeld in artikel 60, eerste of tweede lid, van de Pbw. Het betreft

een algemene, voor alle in de inrichting verblijvende gedetineerden geldende algemene regel. Tegen de invoering van een dergelijke algemene regel staat in beginsel geen beklag open en van de tenuitvoerlegging daarvan kan niet om schorsing worden verzocht. Dat is slechts anders indien die algemene regel waarover wordt geklaagd in strijd is met hogere wet of regelgeving. Naar het oordeel van de voorzitter is daarvan in dit geval sprake.

Afdeling G van de locatie Norgerhaven, waar klager verblijft, is -in ieder geval sinds 1 december 2013- aangewezen als gevangenis met een regime van algehele gemeenschap. Op grond van artikel 3, tweede lid, van de Penitentiaire maatregel (Pm) duurt het dagprogramma in een regime van algehele gemeenschap minimaal 59 uur per week. Die aanwijzing is niet vervallen verklaard of gewijzigd.

Uit de inlichtingen van de directeur komt naar voren dat verzoeker is geplaatst in een zogenaamd plusprogramma, waarbij het aangeboden dagprogramma 48 uur per week bedraagt. De directeur heeft aangevoerd dat, op grond van het gewijzigde artikel 7 van de Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden, voor plaatsing in een regime van algehele gemeenschap enkel gedetineerden in aanmerking komen die op het moment van invoering van het programma "Dagprogramma, beveiliging en toezicht op maat" (DBT) al geplaatst zijn in een (zeer) beperkt beveiligde inrichting. Dat doet er evenwel niet aan af dat de afdeling G van de locatie Norgerhaven een aanwijzing heeft van gevangenis met een regime van algehele gemeenschap als bedoeld in artikel 19 jo 20 van de Pbw en dat in een dergelijke inrichting een dagprogramma moet worden aangeboden dat voldoet aan artikel 3 van

de Pm. Het bepaalde in de Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing kan die – in hogere wet- en regelgeving vastgelegde – verplichting niet ongedaan maken. Het op de afdeling G van de locatie Norgerhaven aangeboden dagprogramma is daarom in strijd met de wet en de tenuitvoerlegging van de beslissing tot invoering daarvan komt daarom voor schorsing in aanmerking. Het verzoek zal daarom worden toegewezen.

Nu het verzoek wordt toegewezen, komt de voorzitter aan een beoordeling van de overige door en namens verzoeker aangevoerde gronden niet toe.

Zaaknummer:

14/0733/SGA

Datum uitspraak:

11 maart 2014

Beroepscommissie:

Zuijlen, mr.dr. R.W.

Maes, mr. H.M.J.D. (secre.)

Trefwoorden:

DBT; Schorsing procedureel

Artikelen:

Pbw art. 8, 16, 19, 20, 60; Pm art. 3 lid 2
Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing
van gedetineerden art. 7

Samenvatting:

De invoering van een dagprogramma van 48 uur per week dient met onmiddellijke ingang te worden gestopt. Volgens de wet duurt het dagprogramma in een regime van algehele gemeenschap minimaal 59 uur per week. De bestemmingsaanwijzing van de inrichting waar verzoekers verblijven (gevangenis met een regime van algemene gemeenschap) is

niet aangepast of ingetrokken. Het bij het plusprogramma behorende dagprogramma dat verzoekers sinds de invoering van DBT wordt aangeboden voldoet derhalve niet aan de wettelijke norm. Toewijzing schorsingsverzoek.

Rechtsoverwegingen:

Verzoeker heeft aangevoerd dat, door invoering van het nieuwe dagprogramma, het regime van algehele gemeenschap is afgeschaft voor de afdeling waar hij verblijft en hij thans in een regime van beperkte gemeenschap verblijft.

De invoering van een dagprogramma is geen beslissing als bedoeld in artikel 60, eerste of tweede lid, van de Pbw. Het betreft een algemene, voor alle in de inrichting verblijvende gedetineerden geldende algemene regel. Tegen de invoering van een dergelijke algemene regel staat in beginsel geen beklag open en van de tenuitvoerlegging daarvan kan niet om schorsing worden verzocht. Dat is slechts anders indien die algemene regel waarover wordt geklaagd in strijd is met hogere wet of regelgeving. Naar het oordeel van de voorzitter is daarvan in dit geval sprake.

Afdeling G van de locatie Norgerhaven, waar klager verblijft, is - in ieder geval sinds 1 december 2013 - aangewezen als gevangenis met een regime van algehele gemeenschap. Op grond van artikel 3, tweede lid, van de Penitentiaire maatregel (Pm) duurt het dagprogramma in een regime van algehele gemeenschap minimaal 59 uur per week. Die aanwijzing is niet vervallen verklaard of gewijzigd. Uit de inlichtingen van de directeur komt naar voren dat verzoeker is geplaatst in een zogenaamd plusprogramma, waarbij het aangeboden dagprogramma 48 uur per week bedraagt.

De directeur heeft aangevoerd dat, op grond van het gewijzigde artikel 7 van de Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden, voor plaatsing in een regime van algehele gemeenschap enkel gedetineerden in aanmerking komen die op het moment van invoering van het programma "Dagprogramma, beveiliging en toezicht op maat" (DBT) al geplaatst zijn in een (zeer) beperkt beveiligde inrichting. Dat doet er evenwel niet aan af dat de afdeling G van de locatie Norgerhaven een aanwijzing heeft van gevangenis met een regime van algehele gemeenschap als bedoeld in artikel 19 jo 20 van de Pbw en dat in een dergelijke inrichting een dagprogramma moet worden aangeboden dat voldoet aan artikel 3 van de Pm. Het bepaalde in de Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing kan die – in hogere wet- en regelgeving vastgelegde – verplichting niet ongedaan maken. Het op de afdeling G van de locatie Norgerhaven aangeboden dagprogramma is daarom in strijd met de wet en de tenuitvoerlegging van de beslissing tot invoering daarvan komt daarom voor schorsing in aanmerking. Het verzoek zal daarom worden toegewezen.

Zaaknummer:

14/0552/SGA

Datum uitspraak:

3 maart 2014

Beroepscommissie:

Hartog, mr. J.D. den
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Trefwoorden:

Schorsing procedureel; Ontvankelijkheid
materieel

Artikelen:

Pbw art. 60, 66

Samenvatting:

Toekenning kleur oranje aan verzoeker in het kader van invoering DBT is geen beslissing als bedoeld in artikel 60 Pbw. Daarvan is pas sprake indien toekenning van kleur rechtstreeks tot gevolg heeft dat verzoeker wordt gedegradeerd of gepromoveerd. Verzoeker niet-ontvankelijk in schorsingsverzoek.

Rechtsoverwegingen:

De beslissing om aan verzoeker de kleur oranje toe te kennen in het kader van de invoering van het DBT is, naar het voorlopig oordeel van de voorzitter, geen beslissing als bedoeld in artikel 60, eerste lid, van de Pbw. Daarvan is pas sprake indien de toekenning van een kleur – groen, oranje of rood – rechtstreeks tot gevolg heeft dat verzoeker wordt 'gedegradeerd' of 'gepromoveerd'. Uit de inlichtingen van de directeur komt naar voren dat daarvan in verzoekers geval (nog) geen sprake is. Om die reden kan verzoeker niet worden ontvangen in zijn verzoek.

Hetgeen verzoeker heeft aangevoerd met betrekking tot het al dan niet kunnen treffen van een betalingsregeling met het CJIB, maakt dit oordeel op dit moment niet anders.

Zaaknummer:

14/0312/GB

Datum uitspraak:

10 maart 2014

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de
Moerings, prof.dr.mr. L.M.

Rutten, mr. M.A.G.
Kokee, R. mr.(secr.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing extern gelijk regime
ongelijk beveiligingsniveau niet EBI of
longstay

Artikelen:

Pbw art. 17

Samenvatting:

Terugplaatsing vanuit z.b.b.i. naar
gesloten inrichting. Schending
zorgvuldigheidsbeginsel door voor het
verstrijken van de gegeven termijn voor
het indienen van aanvullende gronden
van het bezwaar een beslissing te nemen.
Deze schending levert echter geen
gegrondverklaring van het beroep op. Onder
het begrip 'uitlevering' dient tevens te
worden verstaan 'overlevering'. Toekennen
van regimaire vrijheden niet aan de orde.
Terzake komt de selectiefunctionaris
geen beleidsvrijheid toe. Beslissing tot
terugplaatsing was juist. Beroep ongegrond
+ overweging ten overvloede

Rechtsoverwegingen:

4.1. Op grond van artikel 17, derde lid,
van de Pbw stelt de selectiefunctionaris de
betrokkene in de gelegenheid schriftelijk
of mondeling diens bezwaarschrift toe te
lichten, tenzij hij het aanstonds kennelijk
niet-ontvankelijk, kennelijk ongegrond of
kennelijk gegrond acht.

Op 24 januari 2014 heeft de raadsman
van klager per e-mail een bezwaarschrift
ingediend tegen de selectiebeslissing van
21 januari 2014. Op 29 januari 2014 is
door een medewerker van het bureau
selectiefunctionarissen te Den Haag,
eveneens per e-mail, de ontvangst van het
bezwaarschrift bevestigd. Tevens is daarbij

de raadsman voor het eventueel indienen
van aanvullende gronden een termijn van 10
dagen gegeven. Echter, nog diezelfde dag is
door de selectiefunctionaris een beslissing
op het bezwaarschrift genomen. In het
verweerschrift van de selectiefunctionaris
van 19 februari 2014 wordt vervolgens
niet ingegaan op de stelling van klagers
raadsman dat door de gegeven termijn van
tien dagen niet af te wachten, de beslissing
op het bezwaarschrift onzorgvuldig tot stand
is gekomen.

De beroepscommissie is van oordeel dat de
selectiefunctionaris in strijd met de vereiste
zorgvuldigheid handelt, door reeds voor
het verstrijken van de gegeven termijn een
beslissing op het bezwaarschrift te nemen.
Van de selectiefunctionaris mag worden
verwacht dat hij voor de beoordeling van
het bezwaarschrift de procedure volgt zoals
hij aan klager en/of zijn raadsman heeft
bericht. Niettemin ziet de beroepscommissie
in het vorenstaande geen aanleiding het
beroep gegrond te verklaren, omdat klager
in beroep in de gelegenheid is gesteld
de gronden alsnog te vermelden en de
schending van het zorgvuldigheidsbeginsel
in dit specifieke geval niet opweegt tegen de
hierna onder 4.2 gegeven overwegingen om
klager niet langer te plaatsen in een regime
met regimaire vrijheden.

4.2. Op grond van het tweede lid,
onder a, van artikel 2 van de Regeling
selectie, plaatsing en overplaatsing van
gedetineerden (hierna: de Regeling)
komen voor plaatsing in een z.b.b.i. niet in
aanmerking (onder meer) gedetineerden
ten aanzien van wie vaststaat dat zij
na detentie zullen worden uitgezet of
uitgeleverd. Namens klager is aan de orde
gesteld of deze bepaling wel op zijn situatie
aan de orde was. Het had op de weg van
de selectiefunctioaris gelegen om in te

gaan op dit verweer. Naar het oordeel van de beroepscommissie dient gelet op de betekenissen die in de Uitleveringswet en de Overleveringswet worden gegeven aan de begrippen "uitlevering" en "overlevering" in voormeld artikel 2 onder "uitgeleverd" tevens te worden verstaan "overgeleverd". Het toekennen van regimaire vrijheden zou zich niet verdragen met het feit dat een gedetineerde na zijn detentie wordt overgeleverd. De redactie van de uitsluiting in artikel 2, tweede lid, van de Regeling moet naar het oordeel van de beroepscommissie ook zo worden verstaan, dat de selectiefunctionaris geen beleidsvrijheid toekomt. De selectiefunctionaris wordt geen ruimte gelaten om anders te beslissen. Vast is komen te staan dat op 27 augustus 2013 de overlevering van klager aan Duitsland is toegestaan. Gelet hierop en artikel 2 van de Regeling heeft de selectiefunctionaris op goede gronden beslist tot terugplaatsing van klager naar een gevangenis met een normaal beveiligingsniveau. De beslissing van de selectiefunctionaris is derhalve juist en het beroep zal ongegrond worden verklaard.

4.3. Ten overvloede overweegt de beroepscommissie nog het volgende. De beroepsprocedure in plaatsings- en overplaatsingsbeslissingen van de selectiefunctionaris is contradictoir van aard, wat onder meer wordt gekenmerkt door de mogelijkheid voor partijen te reageren op elkaars standpunten. Verder zijn de selectiebeslissingen naar hun aard administratiefrechtelijke beslissingen, hetgeen inhoudt dat de beroepscommissie bij haar toetsing enige terughoudendheid dient te betrachten. Voor een juiste afbakening van het juridische geschil waarover de beroepscommissie heeft te

oordelen, is het daarom van belang dat de selectiefunctionaris in juridisch relevante termen reageert op alle door de wederpartij ingenomen standpunten. In onderhavige beroepszaak is de selectiefunctionaris in zijn verweerschrift niet ingegaan op klagers stellingen omtrent de niet juiste verwijzing naar de Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting en zijn stelling dat klager niet wordt uitgeleverd maar overgeleverd.

Zaaknummer:

13/4319/GM

Datum uitspraak:

24 maart 2014

Beroepscommissie:

Pauw Gerlings-Döhrn, mr. S.B. de Ruissen, C.J.
Schudel, prof.dr. W.J.
Lispert, mr. I. (secr.)

Trefwoorden:

Medische verzorging medicatieverstrekking

Artikelen:

Pm art. 28

Samenvatting:

Verpleegkundige had i.v.m. aanval van clusterhoofdpijn contact moeten opnemen met de huisarts om te vragen welke medicatie voor klager op dat moment geïndiceerd was en niet enkel twee tabletten paracetamol mogen voorschrijven. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 10,=.

Rechtsoverwegingen:

Uit de stukken komt naar voren, hetgeen door de inrichtingsarts ook wordt benoemd, dat klager bij zijn intake al had aangegeven bekend te zijn met clusterhoofdpijn, maar

daar al twee jaar geen last meer van te hebben. Niet is in zijn medisch dossier opgenomen welke medicatie hij daar destijds voor gebruikt heeft.

Allereerst wordt opgemerkt dat het zorgvuldiger was geweest als bij de intake zou zijn doorgevraagd over de medicatie die klager eerder had gehad voor deze clusterhoofdpijn en dat hiervan ook een aantekening in het medisch dossier zou zijn gemaakt.

Voorts had de verpleegkundige, op het moment dat klager bij haar kwam met de mededeling dat hij een aanval van clusterhoofdpijn had, contact moeten opnemen met de huisarts om te vragen welke medicatie voor klager op dat moment geïndiceerd was en niet enkel twee tabletten paracetamol mogen voorschrijven.

De beroepscommissie is het voorgaande in samenhang en onderling verband bezien van oordeel dat het handelen van de inrichtingsarts moet worden aangemerkt als in strijd met de in artikel 28 Pm neergelegde norm. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard.

Klager zal de na te noemen tegemoetkoming worden toegekend.

Zaaknummer:

13/4285/GM

Datum uitspraak:

24 maart 2014

Beroepscommissie:

Pauw Gerlings-Döhrn, mr. S.B. de Ruissen, C.J.
Schudel, prof.dr. W.J.
Lispet, mr. I. (secr.)

Trefwoorden:

Medische verzorging behandeling

Artikelen:

Pm art. 28

Samenvatting:

Gezien medische voorgeschiedenis met hartklachten en hartoperatie had personeel ingelicht moeten worden. Na melding klachten had meteen arts geïnformeerd moeten worden. Verpleegkundige had niet op eigen gezag mogen besluiten dat er geen spoedeisende situatie aan de orde was. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 50,=.

Rechtsoverwegingen:

Vast staat dat klager in de zomer van 2013 een hartoperatie heeft ondergaan. Dit gegeven was bij de medische dienst bekend en had ook door de medische dienst kenbaar moeten worden gemaakt aan het afdelingspersoneel, teneinde in geval van mogelijk hiermee samenhangende klachten acuut actie te ondernemen.

Nog daargelaten dat klachten als door klager aangegeven altijd serieus genomen moeten worden, is dat in het geval van klager, die een medische voorgeschiedenis met hartklachten heeft, gegeven zijn hartoperatie, zeker het geval. Op het moment dat klager zijn klachten kenbaar maakte had er meteen een arts geïnformeerd moeten worden en had klager niet tot de volgende ochtend aan zijn lot overgelaten mogen worden. Die volgende ochtend had de verpleegkundige niet alleen op eigen gezag mogen besluiten dat er geen spoedeisende situatie aan de orde was, waardoor pas aan het einde van de middag actie is ondernomen.

De beroepscommissie is het voorgaande in samenhang en onderling verband bezien van oordeel dat het handelen van de inrichtingsarts - het niet informeren van het personeel dat in geval van klachten bij klager meteen contact opgenomen diende

te worden met de arts - moet worden aangemerkt als in strijd met de in artikel 28 Pm neergelegde norm. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard. Klager zal de na te noemen tegemoetkoming worden toegekend.

Zaaknummer:

14/0606/GV

Datum uitspraak:

3 april 2014

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de
Boone, mr. M.
Rossem-Broos, mr. R.S.T. van
Kokee, R. mr.(secr.)

Trefwoorden:

Verlof strafonderbreking; Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting, art. 40a

Samenvatting:

Staatssecretaris heeft verzoek om strafonderbreking ex artikel 40a Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting toegewezen. Klager heeft geen belang bij beroep. Niet-ontvankelijk. Het moment waarop de strafonderbreking ingaat, is aan de directeur in overleg met Dienst Terugkeer en Vertrek. Overweging ten overvloede tav begrip vrijheidsstraf.

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 40a, eerste lid, van de Regeling kan strafonderbreking voor onbepaalde tijd worden verleend aan vreemdelingen die geen rechtmatig verblijf

hebben in Nederland in de zin van artikel 8 van de Vreemdelingenwet 2000. Op grond van het tweede lid van dit artikel kan strafonderbreking worden verleend indien een vrijheidsstraf is opgelegd van ten hoogste drie jaren en nadat tenminste de helft van de straf is ondergaan. Indien een vrijheidsstraf van meer dan drie jaar is opgelegd, kan strafonderbreking worden verleend nadat tenminste tweederde gedeelte van de straf is ondergaan. De Staatssecretaris heeft bij beslissing van 5 februari 2014 aan klager op grond van voormeld artikel strafonderbreking verleend. Gelet hierop is de beroepscommissie van oordeel dat klager geen belang heeft bij het beroep en om die reden niet-ontvankelijk in zijn beroep moet worden verklaard. De beroepscommissie neemt hierbij in aanmerking dat in de beslissing van de Staatssecretaris - als gebruikelijk - geen datum wordt vermeld waarop de strafonderbreking ingaat. Het is aan de directeur van de inrichting in overleg met de Dienst Terugkeer en Vertrek (DT&V) om dit moment vast te stellen. De klacht dat van een verkeerde grondslag voor de berekening wordt uitgegaan, namelijk dat niet slechts de vrijheidsstraf maar ook de daarna nog te ondergane subsidiaire hechtenis meetelt, betreft een beslissing van de directeur waartegen beklag openstaat.

Ten overvloede overweegt de beroepscommissie nog het volgende. Klager ondergaat een gevangenisstraf van drie jaar met aftrek, wegens mensenhandel. Aansluitend dient hij een subsidiaire hechtenis van negen dagen te ondergaan alsook drie en zestig dagen gijzeling op grond van de Wet administratiefrechtelijke handhaving verkeersvoorschriften. Gelet op artikel 1, onder s, van de Pbw moet onder de vrijheidsstraf naast de

gevangenisstraf tevens worden verstaan de (vervangende) hechtenis. De gijzeling is, gelet op artikel 1, onder t, van de Pbw, een vrijheidsbenemende maatregel. Gelet hierop is de beroepscommissie van oordeel dat onder vrijheidsstraf zoals bedoeld in artikel 40a van de Regeling tevens moet worden begrepen de vervangende hechtenis die klager na de tenuitvoerlegging van de gevangenisstraf dient te ondergaan. Uit de toelichting bij artikel 40a (Stcrt 11 april 2012, 7141) en de wijziging van de wettelijke regeling van de voorwaardelijke invrijheidstelling, dat de aanzet vormde voor voormeld artikel 40a (TK 2010-2011, 32319, nr 8), blijkt niet dat van een andere uitleg moet worden uitgegaan.

Zaaknummer:

14/0274/GV

Datum uitspraak:

6 maart 2014

Beroepscommissie:

Urbanus, mr. G.L.M.

Boone, mr. M.

Rutten, mr. M.A.G.

Nijp, M. (secr.)

Trefwoorden:

Verlof strafonderbreking

Artikelen:

Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 40a

Samenvatting:

Afwijzing verzoek strafonderbreking op grond van artikel 40a van de Regeling niet onredelijk of onbillijk gelet op aanzienlijke schadevergoedingsmaatregel en de ernst van het begane strafbare feit. Geen

bijzondere omstandigheden. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Klager ondergaat een gevangenisstraf van vijf jaar met aftrek, wegens het medeplegen van opzettelijke vrijheidsberoving en diefstal met geweld. De einddatum van zijn detentie valt op of omstreeks 28 september 2014. Aansluitend dient hij eventueel een subsidiaire hechtenis van 365 dagen te ondergaan in verband met de aan hem opgelegde schadevergoedingsmaatregel.

Namens klager is verzocht om te worden gehoord. Dit verzoek zal worden afgewezen. De beroepscommissie acht zich aan de hand van de stukken voldoende voorgelicht om op het beroep te beslissen. Voor een veroordeling in de proceskosten, zoals door klagers raadsman is verzocht, geldt dat de Pbw een dergelijke mogelijkheid niet kent.

Klager behoort tot de categorie strafrechtelijk veroordeelde vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf in Nederland. Bij besluit van 29 maart 2012 (Stcrt. 11 april 2012, nr. 7141) is aan de Regeling artikel 40a toegevoegd, welk artikel luidt: "1. Aan de vreemdeling die geen rechtmatig verblijf heeft in Nederland in de zin van artikel 8 van de Vreemdelingenwet 2000, kan strafonderbreking voor onbepaalde tijd worden verleend. 2. Indien een vrijheidsstraf van ten hoogste drie jaren is opgelegd, kan strafonderbreking worden verleend nadat tenminste de helft van de straf is ondergaan. Indien een vrijheidsstraf van meer dan drie jaren is opgelegd, kan strafonderbreking worden verleend nadat tenminste tweederde gedeelte van de straf is ondergaan. 3. De strafonderbreking gaat in op het moment dat de vreemdeling Nederland daadwerkelijk heeft verlaten. 4. Aan de strafonderbreking

wordt de voorwaarde verbonden dat de vreemdeling niet naar Nederland terugkeert. Indien de vreemdeling de voorwaarde, bedoeld in het derde lid, niet naleeft, wordt de tenuitvoerlegging van de straf hervat. 5. De artikelen 39 en 40 zijn van toepassing.”

Uit de nota van toelichting bij dit artikel wordt duidelijk dat er redenen kunnen zijn die zich tegen het verlenen van een strafonderbreking kunnen verzetten. Hierbij moet gedacht worden aan bijvoorbeeld de belangen van de slachtoffers en de mate waarin de rechtsorde was geschokt door het door de vreemdeling gepleegde delict.

Klager komt, nu hij inmiddels meer dan tweederde van de aan hem opgelegde vrijheidsstraf heeft ondergaan, in beginsel in aanmerking voor strafonderbreking. Gelet op het feit dat klager nog een aanzienlijke schadevergoedingsmaatregel open heeft staan en gelet op de ernst van het door klager begane strafbare feit waarvoor hij thans in detentie verblijft, te weten een gewelddadige roofoverval op een juwelier waarbij de slachtoffers, een ouder echtpaar, ernstig zijn mishandeld, kan de beslissing van de Staatssecretaris, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Dat geldt temeer nu door of namens klager geen bijzondere omstandigheden zijn aangevoerd die een strafonderbreking zouden kunnen rechtvaardigen. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

13/2968/TA

Datum uitspraak:

26 maart 2014

Beroepscommissie:

Woensel, mr. A.M. van
Dekken, drs. B. van
Schaap-Meulemeester, mr. C.A.M.
Bruin, mr. S.A.H. de (secr.)

Trefwoorden:

Bewegingsvrijheid afdeling intensieve zorg;
Bewegingsvrijheid afzondering en separatie

Artikelen:

Bvt art. 32, 34

Samenvatting:

Plaatsing op afdeling voor intensieve zorg in longstayvoorziening niet onredelijk gezien klagers beheersproblematiek en beslissing staatssecretaris tot plaatsing in longstayvoorziening. Gezien ernstige persoonlijkheidsproblematiek van klager en het hoge risico op agressie is plaatsing in afzondering niet onredelijk. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Met betrekking tot het verweer dat klagers plaatsing in de longstayvoorziening van de Pompestichting te Vught onrechtmatig en in strijd met de redelijkheid en billijkheid is en dat derhalve ook de drie in de onderhavige zaak betwiste maatregelen, als gevolg van klagers plaatsing in Vught, als onrechtmatig moeten worden gekwalificeerd, overweegt de beroepscommissie als volgt. Klager heeft, naast de onderhavige zaak, beroep ingesteld tegen zijn overplaatsing naar de longstayvoorziening van de Pompestichting te Vught en het is de beroepscommissie ambtshalve bekend dat bij beslissing van 2 december 2013 (13/2192/TB-tussenbeslissing) de behandeling van dat beroep is aangehouden in afwachting van het nadere onderzoek

naar de behandel mogelijkheden van klager en het daaropvolgende advies van de LAP. De beroepscommissie kan dan ook in de onderhavige zaak over klagers plaatsing in de longstayvoorziening te Vught geen uitspraak doen. Wel merkt zij op dat de eventuele strijdigheid (van die beslissing) met het recht of met de redelijkheid en billijkheid niet zonder meer meebrengt dat de ten deze betwiste maatregelen eveneens die kwalificatie verdienen. De beroepscommissie heeft terzake een zelfstandige beoordeling uit te voeren.

Ten aanzien van a:

Uit de stukken blijkt dat aan klager in 2010 de status extreem vlucht- en/of beheersgevaarlijk (EVBG-status) is toegekend. Het hoofd van de inrichting heeft op grond van artikel 32 Bvt bepaald dat klager op de afdeling voor intensieve zorg dient te worden geplaatst in verband met de handhaving van de orde en veiligheid in de inrichting. Uit de verstrekte inlichtingen is gebleken dat klager op die afdeling is opgenomen, omdat hij tijdens zijn eerder verblijf in andere tbs-inrichtingen meermalen verbaal en fysiek zeer agressief is geweest en dat hij in de vorige inrichting vanwege dreigend agressief gedrag door vier beveiligers begeleid moest worden en niet in contact kon komen met medepatiënten. Bij klagers overplaatsing naar de Pompestichting zijn de door de vorige inrichtingen opgestelde rapporten meegestuurd, in welke rapporten de Pompestichting reden kon zien tot plaatsing van klager op de afdeling voor intensieve zorg. Van de Pompestichting kon niet gevergd worden die rapporten te negeren, noch de juistheid van de in die inrichtingen getroffen maatregelen te beoordelen, daar zij niet op die korte termijn uit eigen onderzoek over gegevens kon beschikken die

nodig waren voor de te nemen beslissing. Klagers beheersproblematiek leverde onverantwoord grote veiligheidsrisico's op waardoor plaatsing op een reguliere afdeling niet mogelijk was. De omstandigheid dat de onderhavige afdeling voor intensieve zorg is gelegen in een longstayvoorziening, terwijl klager (thans) geen longstaystatus heeft, kan de Pompestichting evenmin worden tegengeworpen. De beslissing van de Staatssecretaris tot overplaatsing van klager naar een longstayvoorziening van de Pompestichting plaatste de inrichting immers voor een voldongen feit, nu plaatsing van klager op een andere afdeling niet tot de mogelijkheden behoorde. De Staatssecretaris moet zich daarvan bewust zijn geweest.

Het voorgaande brengt mee dat de beslissing klager op een afdeling voor intensieve zorg te plaatsen naar het oordeel van de beroepscommissie niet onredelijk of onbillijk is. Zij zal het beroep in zoverre ongegrond verklaren.

Ten aanzien van b:

Nu de separatie van klager niet een gehele dag heeft geduurd, is hij ingevolge het bepaalde in artikel 57, tweede lid, Bvt niet-ontvankelijk in zijn klacht onder b.

Ten aanzien van c:

Op grond van artikel 32, derde lid, Bvt heeft een verpleegde die op een afdeling voor intensieve zorg verblijft, in beginsel het recht ten minste twee maal een half uur per dag samen met een of meer verpleegden door te brengen. Aan klager is de maatregel van afzondering op 10 juli 2013 opgelegd vanwege de handhaving van de orde en de veiligheid in de inrichting.

De nadere toelichting op die beslissing luidt, onder meer: "Omdat uw psychische conditie niet goed in te schatten is en u een verleden

heeft waarin veelvuldig verbale en fysieke agressieve incidenten zijn voorgekomen, wordt het risico op agressief gedrag ernstig verhoogd geacht. De kliniek kan u hierdoor niet dagelijks het wettelijk bepaalde minimum contact van tweemaal een half uur met medeverpleegden bieden, waardoor er sprake is van afzondering. Door u een prikkelarme en gecontroleerde beveiligde omgeving op uw kamer te bieden, waarbij geen contact met medepatiënten mogelijk is, wordt het risico op agressief gedrag verkleind.”

De inrichting heeft ter zitting toegelicht dat de oorspronkelijke vierpersoonsbegeleiding door beveiligingspersoneel van klager in FPC Van Mesdag inmiddels is teruggebracht naar een tweepersoonsbegeleiding. Het gaat niet om beveiligingspersoneel, maar om zorginhoudelijke begeleiding. Voorts kookt klager nu tweemaal per week en hij krijgt daar een vergoeding voor.

De beroepscommissie overweegt dat ten aanzien van klager sprake is van een complexe en bijzondere situatie. Tot nog toe is het niet mogelijk gebleken, gezien de ernstige persoonlijkheidsproblematiek van klager en het hoge risico op agressie, klagers gedrag voldoende beheersbaar te maken.

Gezien het voorgaande zal de beroepscommissie het beroep ongegrond verklaren.

Ten overvloede merkt de beroepscommissie op dat de Pompestichting zich ervoor zal moeten (blijven) inspannen het verblijf van klager aan zo weinig mogelijk beperkingen onderhevig te doen zijn, in welk verband de wijziging van de vierpersoonsbeveiliging in een tweepersoonsbegeleiding als een eerste stap in de goede richting kan worden beschouwd.

Zaaknummer:

13/3185/TA, 13/3137/TA, 13/3206/TA en 13/3969/TA

Datum uitspraak:

12 maart 2014

Beroepscommissie:

Jörg, mr. N.
Bos, drs. W.A.Th.
Daniel MPM, drs. M.R.
Bevaart, mr. E.W. (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechter FPC De Rooyse Wissel te Venray

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid formeel; Ontvankelijkheid materieel; Medische verzorging toegang tot; Geld of rekening-courant

Artikelen:

Bvt art. 41, 56

Samenvatting:

Beroepscommissie zal t.a.v. deze klager onderscheid maken tussen grieven en klachten en hem berichten of een brief al dan niet verder als beroep in behandeling wordt genomen. Klacht over moeten missen fysiotherapie is gegrond, tegemoetkoming € 60,=. Klacht over kosten leenpas in beroep ongegrond, nu klager kan kiezen voor aanschaf identiteitsbewijs opdat rekening bij bank kan worden geopend.

Rechtsoverwegingen:

a Vast staat dat de beklagrechter klager heeft ontvangen in de klacht van 18 oktober 2012 en niet-ontvankelijk heeft verklaard in de klacht van 27 juni 2013 op de grond dat niet tweemaal over dezelfde kwestie kan

worden geklaagd.

Klager heeft de klacht over het vanaf 1 januari 2013 moeten betalen voor een leenpas ingediend op 18 oktober 2012, de datum waarop de verpleegden door de inrichting per brief zijn ingelicht over beleid dat op 1 januari 2013 zou ingaan. De eerste pasbijdrage is in januari 2013 van klagers rekening afgeschreven.

Klager klaagt op 18 oktober 2012 derhalve over een situatie die zich op het moment van klagen nog niet had voorgedaan. Daardoor was er op dat moment dan ook nog niet sprake van een beslissing als bedoeld in artikel 56 Bvt. Gelet daarop kan klager niet worden ontvangen in deze klacht.

Klager kan daarom alleen worden ontvangen in zijn klacht d.d. 27 juni 2013 voor zover dat ziet op de afschrijving van € 12,50 vanaf juni 2013.

De beroepscommissie zal daarom de uitspraak van de beklagrechtter vernietigen, waardoor zij niet meer kan toekomen aan een inhoudelijk oordeel over het beroep van de inrichting (13/3137/TA), dat ziet op de periode van 1 januari 2013 tot en met 30 april 2013, en het beroep van klager (13/3185/TA), voor zover dat betrekking heeft op de vóór 27 juni 2013 gelegen periode. Hoewel het niet geheel bevredigend is dat de periode van afschrijving van januari tot en met mei 2013 hierdoor buiten het bereik van het beklag is komen te vallen ondervindt klager hiervan geen nadeel, gelet op hetgeen hierna wordt overwogen over de gegrondheid van de klacht.

De beroepscommissie zal in beroep in eerste en hoogste instantie de klacht van 27 juni 2013 beoordelen.

Vast staat dat banken verplicht zijn om een identiteitsbewijs van een (aspirant) bankrekeninghouder op te vragen, derhalve

ook de ING bank, waarbij de inrichting rekeningen voor verpleegden opent nadat de vorige bank (ABN-AMRO) het contract met de inrichting had beëindigd. De inrichting kan bij de ING bank geen rekening op naam van een verpleegde openen zonder diens identiteitsbewijs.

De verpleegden zijn bij brief van 18 oktober 2012 ingelicht over een wijziging van de huisregels van de inrichting met ingang van 1 januari 2013, inhoudende (1) dat een rekening bij de ING bank kan worden geopend als een verpleegde een identiteitsbewijs overhandigt en (2) dat voor verpleegden die geen identiteitsbewijs overhandigen het geld wordt beheerd op de lopende rekening van de inrichting; in dat laatste geval wordt een leenpas verstrekt en dient de verpleegde € 12,50 aan beheerskosten te voldoen. Verpleegden hebben daarmee een keuze voor het openen van een rekening bij de ING bank, waarvoor een identiteitsbewijs nodig is, of voor het beheer van hun geld door de inrichting zelf waaraan kosten zijn verbonden.

Naar klager ter zitting heeft verklaard wil hij gedurende zijn verblijf in de inrichting geen identiteitsbewijs aanschaffen. De consequentie hiervan is dat zijn geld door de inrichting zelf beheerd moet worden. Klager kiest daarmee zelf voor de afschrijving van de kosten voor het beheer van zijn geld door de inrichting à € 12,50 per maand, derhalve € 150,= per jaar, een bedrag dat beduidend hoger ligt dan de kosten voor de aanschaf van een identiteitsbewijs, thans eenmalig € 41,90 voor vijf jaar.

De klacht zal daarom in zoverre in beroep ongegrond worden verklaard.

Over de hoogte van de beheerskosten kan niet worden geklaagd, nu dit een algemeen geldende regeling is voor alle verpleegden

die geen identiteitsbewijs hebben of willen overhandigen.

Klager kan derhalve in zoverre niet in zijn klacht worden ontvangen.

b Op grond van de ter zitting door zowel klager als de vertegenwoordiger van de inrichting afgelegde verklaringen acht de beroepscommissie voldoende aannemelijk dat afspraken met de fysiotherapeut door laatstgenoemde aan zowel klager als het personeel zijn doorgegeven. De inrichting stelt zich op het standpunt dat het vervolgens aan zowel klager als het personeel is om die afspraken te noteren. Klager stelt in de maand april 2013 zes afspraken te hebben gemist hoewel het personeel daarvan op de hoogte was en hij het personeel daaraan tevoren ook nog had herinnerd. Volgens de inrichting waren die afspraken niet op de afdelingsagenda genoteerd en ook niet in rapportage over die periode neergelegd. Deze omstandigheid betekent niet dat op grond daarvan de conclusie mag worden getrokken dat er in april 2013 dus kennelijk geen afspraken van de fysiotherapeut en klager waren. Naar het oordeel van de beroepscommissie past het niet in de zorgplicht van de inrichting om de verantwoordelijkheid voor het doorgaan van medisch geïndiceerde behandelingen bij een (afgezonderde) verpleegde als klager te leggen. Waar de afspraken door de fysiotherapeut aan het personeel zijn doorgegeven en het personeel daarvan op de hoogte kon en moest zijn, is het vervolgens aan het personeel om die afspraken over te nemen in de agenda van de afdeling, zoals dat inmiddels ook gebeurt, maar in april 2013 kennelijk niet is gebeurd. Daarmee heeft de inrichting de in artikel 41, vierde lid, onder b, Bvt neergelegde zorgplicht niet betracht, waardoor klagers recht op adequate medische verzorging is

geschonden.

Klager kan daarom in zijn beklag worden ontvangen en dit beklag wordt in beroep gegrond verklaard. Nu de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing niet meer ongedaan zijn te maken, komt klager een tegemoetkoming toe. Het hoofd van de inrichting is in de gelegenheid gesteld zijn standpunt hieromtrent te bepalen. De beroepscommissie stelt deze vast op € 10,= voor elke gemiste behandelafpraak, derhalve in totaal op € 60,=.

Klager heeft het beroep inzake zijn beklag onder c ingetrokken. In die zaak is de beklagcommissie, gelet op de buitengewoon grote hoeveelheid, veelal niet-ontvankelijke en/of herhaalde klachten die klager sinds zijn verblijf in de inrichting indient, tot de volgende werkwijze gekomen:

- Klager legt een klacht eerst aan zijn raadvrouw voor, zodat zij kan beoordelen of een klacht als beklag kan worden ingediend. Als blijkt dat klager een klacht niet eerst met zijn raadvrouw heeft besproken, wordt de klacht door de beklagcommissie alsnog ter beoordeling naar de raadvrouw gezonden.
- De beklagcommissie vraagt geen schriftelijk verweer bij de inrichting als de klachten kennelijk niet-ontvankelijk, kennelijk ongegrond of kennelijk gegrond zijn. Dit betreft in ieder geval klachten die grove taal en/of ongefundeerde beschuldigingen bevatten en een herhaling zijn van een eerder ingediend beklag. Daarnaast maakt de beklagcommissie een duidelijk onderscheid tussen grieven en klachten. Van een grief is sprake als blijkt dat klager geen gebruik heeft gemaakt van bemiddeling door contact met de maandcommissaris, het afdelingshoofd of het hoofd sociotherapeutisch milieu, omdat dan niet eenduidig valt vast te stellen of er überhaupt sprake is van een klacht.

De beroepscommissie wil, nu klager dit onderdeel van het beroep heeft ingetrokken, ten overvloede nog het volgende overwegen. De beroepscommissie kan zich vinden in de bovenbeschreven werkwijze van de beklagcommissie. Het is de beroepscommissie ambtshalve gebleken dat klager soms serieuze klachten indient, zoals de hierboven in beroep behandelde klachten betreffende de leenpas en de fysiotherapie, maar veel vaker klachten over zaken die volgens het beperkte beklagrecht van de Bvt niet vatbaar zijn voor beklag, zoals klachten over de bejegening door het personeel, het door de inrichting gebruikte koffiemark e.d. Dit levert voor zijn raadvrouw, de inrichting, de beklagcommissie en de beroepscommissie onevenredig veel en niet door het recht van beklag te rechtvaardigen werk op (De beroepscommissie stelt vast dat in 2013 van de klager 70 beroepen op beklag zijn binnengekomen en afgehandeld, en 23 schorsingsverzoeken, hetgeen 18,4 % resp. 11,7 % uitmaakte van het totale aantal beroepen op beklag en schorsingsverzoeken. In één geval is het beroep gegrond verklaard; in geen geval is een schorsingsverzoek toegewezen). De beroepscommissie zal daarom ten aanzien van deze klager de beleidslijn van de beklagcommissie volgen en een onderscheid maken tussen klachten en grieven, hetgeen inzake de behandeling van brieven die de beroepscommissie van deze klager mocht ontvangen uitmondt in een beslissing deze al dan niet als een beroepschrift onder het bereik van de Bvt - derhalve ter zake van in de Bvt voorziene beklag- en beroepsgronden - te bestempelen en al dan niet verder in behandeling te nemen. Klager krijgt bericht van de beslissing.

Zaaknummer:

14/1074/STA

Datum uitspraak:

1 april 2014

Beroepscommissie:

Jörg, mr. N.; Kokee, R. mr. (secr.)

Trefwoorden:

Schorsing procedureel

Artikelen:

Bvt art. 64; wrakingsregeling RSJ

Samenvatting:

Niet gebleken van feiten en omstandigheden waardoor de onpartijdigheid van de voorzitter schade zou kunnen leiden. Afwijzing wrakingsverzoek. Ten overvloede verwerping verwijt dat alleen op inlichtingen van inrichting is afgegaan. Niet kan worden ingegaan op verzoek nieuwe beoordeling van afgedane schorsingsverzoeken.

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 1 van de Wrakingsregeling RSJ (hoofdstuk 1 van het procesreglement rechtspraak) is wraking mogelijk in elke fase van de procedure, op grond van feiten en omstandigheden waardoor de onpartijdigheid van de leden van de beroepscommissie schade zou kunnen leiden. Door verzoeker is enkel aangevoerd dat hij het niet eens is met de schorsingsuitspraken van de desbetreffende voorzitter. Feiten of omstandigheden als bedoeld in artikel 1 zijn door verzoeker niet aangevoerd en evenmin gebleken. Het verzoek om wraking zal derhalve reeds hierom worden afgewezen. Ten overvloede wordt overwogen dat, voor zover de voorzitter wordt verweten alleen

op de inlichtingen van het hoofd van de inrichting te zijn afgegaan, dit verwijt moet worden verworpen gelet op de weergave van de wederzijdse standpunten in de desbetreffende beslissingen.

Nu verzoeker geen feiten of omstandigheden als bedoeld in artikel 1 van de Wrakingsregeling RSJ heeft aangevoerd, kan reeds daarom niet worden ingegaan op zijn verzoek om in het kader van de schorsingsregeling tot een nieuwe beoordeling te komen van de beslissingen van het hoofd van de inrichting die aan de desbetreffende schorsingsuitspraken ten grondslag lagen. De voorzitter overweegt hierbij bovendien dat de uitspraken van de schorsingsvoorzitter een voorlopig karakter hebben. De bezwaren tegen de aan verzoeker opgelegde maatregelen kunnen in de procedure voor de beklagcommissie aan de orde worden gesteld, waarbij de beslissingen van de schorsingsvoorzitter in geen dele bindend zijn voor de beklagcommissie.

De voorzitter merkt op dat volgende schorsingsverzoeken niet in behandeling zullen worden genomen indien daarin beledigende taal wordt gebezigd, zoals in het wrakingsverzoek van 27 en het bij het schorsingsverzoek van 16 maart 2014 gevoegde klaagschrift.

Zaaknummer:

13/3451/TB

Datum uitspraak:

3 april 2014

Beroepscommissie:

Bakker, mr.dr.s. F.A.M.

Maanicus, mr. R.M.

Wouda, drs. J.E.

Bruin, mr. S.A.H. de (secr.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing extern gelijk regime
gelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay

Artikelen:

Bvt art. 11

Samenvatting:

Bvt kent geen regeling voor tijdelijke crisisoverplaatsing. Enige andere wettelijke grond ontbreekt. Inrichting had ter overbrugging van periode tot reguliere overplaatsing met andere in wet voorziene beperkende maatregelen moeten volstaan. Beroep gegrond en tegemoetkoming € 100,=

Rechtsoverwegingen:

De Staatssecretaris heeft de beslissing tot overplaatsing van klager genomen op basis van het verzoek van 11 oktober 2013 van FPC De Woenselse Poort tot crisisplaatsing met inachtneming van klagers geslacht, zijn intelligentie, de ten aanzien van hem gestelde diagnose en gegevens omtrent het al dan niet bestaan van een beheers\ vluchtrisico, alsmede de bestaande wachtlijsten.

In de brief van 17 oktober 2013 van FPC De Woenselse Poort wordt gesteld dat klager op 14 oktober 2013 voor de duur van maximaal 11 weken is overgeplaatst naar FPC Oostvaarderskliniek, ter overbrugging van een overplaatsing naar een andere kliniek in het kader van een nieuwe behandelopgave. De beroepscommissie stelt vast dat er reeds contacten waren gelegd met FPC Pompestichting en de overplaatsing naar deze kliniek werd voorbereid. Na zeven weken verblijf in FPC Oostvaarderskliniek is de beoogde overplaatsing naar FPC

Pompestichting gerealiseerd. Tegen deze beslissing is geen beroep ingesteld.

De Bvt kent geen speciale regeling voor een crisisplaatsing, noch een bepaling gelijkend op artikel 25 Penitentiaire beginselenwet (Pbw) waarbij, indien de tenuitvoerlegging van afzondering in de inrichting of afdeling waar zij is opgelegd op ernstige bezwaren stuit, de afzondering in een andere inrichting of afdeling kan worden ondergaan. Artikel 13 Bvt voorziet in de mogelijkheid van een tijdelijke overplaatsing van de tbs-gestelde met het oog op zijn observatie. Daarvan is hier geen sprake. Enige andere wettelijke grond waarop een tijdelijke overplaatsing kan worden gebaseerd ontbreekt.

De tijdelijke overplaatsing van klager naar een andere kliniek heeft dan ook in strijd met de wet plaats gevonden.

Voorts overweegt de beroepscommissie het volgende. Zij acht voldoende aannemelijk dat klager ernstige bedreigingen heeft geuit naar medewerkers van FPC De Woenselse Poort. Ondanks klagers agressieve en dreigende uitlatingen is de beroepscommissie van oordeel dat op basis van de beschikbare informatie niet is gebleken dat voor de kliniek sprake was van een onhoudbare situatie, waarvoor geen andere oplossing bestond dan een spoeduitplaatsing van klager, zodat de nood de wet opzij diende te zetten. De kliniek had ter overbrugging van de periode van de overplaatsing naar FPC Pompestichting waarvan de procedure reeds in gang was gezet kunnen en moeten volstaan met andere, in de wet voorziene, beperkende maatregelen.

Ook de afweging van alle in aanmerking komende belangen leidt tot gegrondverklaring van het beroep aangezien de beslissing in dat licht daarvan onredelijk en onbillijk moet worden geacht. Derhalve

is het beroep gegrond en dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

De beroepscommissie zal, al het hiervoor overwogene in aanmerking genomen, met toepassing van artikel 66, derde lid, onder c, Bvt in verbinding met artikel 69, vijfde lid, Bvt volstaan met vernietiging van de bestreden beslissing.

Klager heeft ten gevolge van de onjuist bevonden beslissing behandelachterstand opgelopen. Daaraan heeft hij echter zelf bijgedragen door zijn door de beroepscommissie aannemelijk geachte gedrag in de inrichting. Klager dient daarom niet meer dan een symbolische tegemoetkoming te worden geboden voor de opgelopen behandelachterstand. De beroepscommissie stelt deze vast op € 100,=.

Zaaknummer:

14/0099/JB

Datum uitspraak:

10 april 2014

Beroepscommissie:

Koens, mr. M.J.C.

Laan, prof.dr. P.H. van der

Lucas, mr. E.

Bruin, mr. S.A.H. de (secr.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing extern gelijk regime
gelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay

Artikelen:

Bjj art. 18

Samenvatting:

Overplaatsing naar Rentray wegens

opheffing LVB -bestemming Juvaïd is onredelijk. Behandeling verloopt goed en kan nog in Juvaïd worden voortgezet. Betrekken familie daarbij kan beter vanuit Juvaïd plaatsvinden. Beroep gegrond. Geen tegemoetkoming.

Rechtsoverwegingen:

Sinds 1 januari 2014 is de LVB-groep van Juvaïd officieel opgeheven en herbestemd tot een reguliere langverblijf groep. Rentray is sinds 1 januari 2014 de enige j.j.i met de landelijke bestemming LVB. Klager verblijft sinds 4 april 2011 in Juvaïd. Op 27 juli 2011 heeft de directeur verzocht klager over te plaatsen naar een langverblijf groep met LVB-specialisatie. Uit psychologisch onderzoek is naar voren gekomen dat klager cognitief op LVB niveau functioneert (IQ 56). Alle jeugdigen met een LVB-status met uitzondering van klager, zijn in de loop van 2013 vanuit Juvaïd overgeplaatst naar de LVB-groep in Rentray. De beroepscommissie is van oordeel dat voor klager die al lange tijd in dezelfde j.j.i verblijft en bij wie de behandeling goed verloopt en ook kan worden voortgezet tot een andere belangenafweging moet worden gekomen. Uit de reactie van de directeur en de gedragsdeskundige van Juvaïd komt naar voren dat klager destijds zo dicht mogelijk bij de woonplaats en plaats van uitstroom is geplaatst. Klagers familie woont in Delfzijl. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting is gebleken dat het goed gaat met klager in Juvaïd en dat zijn familie betrokken is bij zijn behandeling. Gebleken is dat klagers behandeling vooralsnog op oude voet in Juvaïd kan worden voortgezet. Dit is door de selectiefunctionaris niet weersproken. Wellicht dat op langere termijn de behandeling die klager als LVB jongere behoeft niet in Juvaïd gecontinueerd kan worden maar dat is thans nog ongewis. De

familie van klager die in Delfzijl woont is nu op een goede wijze betrokken bij zijn behandeling en voortzetting daarvan kan beter geschieden vanuit Juvaïd in Groningen dan vanuit Rentray in Lelystad. Het continueren van de plaatsing aldaar doet ook het meest recht aan (voortzetting van de) plaatsing van de jeugdige zo dicht mogelijk bij zijn huis.

Gelet op het voorgaande moet de beslissing van de selectiefunctionaris, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, onredelijk en onbillijk worden genoemd. De beroepscommissie zal volstaan met de vernietiging van de beslissing. Nu de rechtsgevolgen van de beslissing ongedaan zijn te maken, zal de beroepscommissie geen tegemoetkoming vaststellen.

Zaaknummer:

13/3977/JB

Datum uitspraak:

13 maart 2014

Beroepscommissie:

Koens, mr. M.J.C.
Laan, prof.dr. P.H. van der
Lucas, mr. E.
Bruin, mr. S.A.H. de (secr.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing extern gelijk regime
gelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay

Artikelen:

Bjj art. 18

Samenvatting:

Klager verblijft al vele maanden in Amsterbaken, staat midden in zijn traject, maakt een positieve ontwikkeling door en

zijn reïntegratie richt zich op Amsterdam. Eventueel nadeel van voortzetting van plaatsing buiten regio Almere weegt niet op tegen voordelen van voortzetting van plaatsing in Amsterbaken, zeker nu verschil in afstand zeer klein is. Beroep gegrond.

Rechtsoverwegingen:

In de brief van 13 november 2013 heeft Amsterbaken onder meer aangegeven dat klager midden in zijn traject staat en een positieve ontwikkeling doormaakt. Een behandeling in een j.j.i. bestaat uit meer dan Youturn. Hierbij kan gedacht worden aan vertrouwen, wederkerigheid en hechting. Elke overplaatsing (of wisseling van behandelaar) is vanuit die optiek schadelijk en Amsterbaken acht dit een nog zwaarder wegende argument dan een mogelijke vertraging in het behandeltraject. Voorts wil klager in Amsterdam resocialiseren, omdat hij inschat dat een terugkeer naar Almere onverstandig zou kunnen uitpakken door mogelijke negatieve invloed van verkeerde kameraden. Dat gaat het gemakkelijkst vanuit Amsterdam. Op 13 december 2013 stelt Amsterbaken dat zij het op pedagogische gronden niet verstandig acht om klager na een verblijf van anderhalf jaar over te plaatsen.

Voorts overweegt de beroepscommissie dat de afstand Lelystad-Almere slechts enkele kilometers verschilt van de afstand Amsterdam- Almere.

Aan de selectiefunctionaris kan worden toegegeven dat op zich het uitgangspunt van regionale plaatsing meebrengt dat klager wordt geplaatst in Rentray. Echter gelet op de omstandigheid dat klager al sinds november 2012 in Amsterbaken verblijft, daar midden in zijn traject staat, een positieve ontwikkeling doormaakt en zijn re-integratie zich nu op Amsterdam

richt, komt de beroepscommissie bij afweging van belangen tot het oordeel dat een eventueel nadeel van voortzetting van plaatsing buiten de regio waaronder Almere valt, niet opweegt tegen de voordelen van continuering van de plaatsing in Amsterbaken, temeer nu verschil in geografische afstand verwaarloosbaar klein is.

Gelet op het voorgaande moet de beslissing van de selectiefunctionaris, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, onredelijk en onbillijk worden genoemd. De beroepscommissie zal de beslissing dan ook vernietigen.

De beroepscommissie zal volstaan met de vernietiging van de beslissing. Op grond van de wet zal de selectiefunctionaris de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing in overeenstemming moeten brengen met de uitspraak van de beroepscommissie.

Zaaknummer:

13/4095/JZ

Datum uitspraak:

27 maart 2014

Beroepscommissie:

Koens, mr. M.J.C.

Lucas, mr. E.

Mulder, mw.mr.drs. L.C.

Lispet, mr. I. (secr.)

Trefwoorden:

Ordemaatregel afzondering; Onderwijs; Telefoon; Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

Wjz art. 29y; Bjj art. 74

Samenvatting:

Klager ontvankelijk in beroep m.b.t. klachten

over tijdens afzondering niet toestaan van contact met advocaat en niet kunnen volgen van onderwijs. Individueel onderwijs was niet haalbaar. Beroep in zoverre ongegrond. Eenmaal is klager desgevraagd toegestaan contact te leggen met zijn advocaat, maar was groepsleiding vergeten verdere actie te ondernemen. Beroep in zoverre gegrond, tegemoetkoming € 10,=.

Rechtsoverwegingen:

Uit de stukken en het verhandelde ter zitting komt naar voren dat aan klager veel aandacht is besteed en dat zijn situatie serieus is bekeken. Klager is in de periode van eind juni tot medio september 2013 betrokken geweest bij ernstige incidenten (vernietiging, poging tot inbraak en bedreiging van personeel) en heeft zich in die periode ook vier maal onttrokken. Op 6 september 2013 loopt klager een vol klaslokaal binnen en berooft en mishandelt een jongen. Zodra dit kon mocht klager weer op de eigen kamer slapen en is hij overdag vanuit de tv ruimte begeleid. Klager uit vaak zijn boosheid en ook lijkt er enige angst te zijn bij zijn groepsgenoten vanwege de uitingen van boosheid door klager. De namens de directie aangevoerde argumenten in samenhang met de incidenten rechtvaardigen de opgelegde maatregel van verblijf buiten de groep. Niet valt in te zien hoe in deze situatie met een minder ingrijpende maatregel had kunnen worden volstaan.

Opgemerkt wordt dat de maatregel lang heeft geduurd, maar voldoende aannemelijk is geworden dat alle mogelijkheden, ook uit het oogpunt van veiligheid voor de andere jongeren op de groep, bij de beslissing betrokken zijn.

Er is zorgvuldig en betrokken naar de situatie en de mogelijkheden gekeken. Het beroep ten aanzien van onderdeel 1 zal

dan ook ongegrond worden verklaard.

Voor wat betreft de ontvankelijkheid ten aanzien van de onderdelen 2 en 3 wordt het volgende opgemerkt.

Zoals al eerder door de beroepscommissie is overwogen in haar uitspraak van 15 juli 2011, kenmerk 11/581/JZ en 11/656/JZ kan op grond van artikel 29y van de Wjz ten aanzien van een beslissing van de klachtencommissie ex artikel 29w, derde lid, Wjz beroep worden ingesteld bij de beroepscommissie. Het niet toestaan van contact met de raadsman cq vertrouwenspersoon aan en het niet kunnen volgen van onderwijs door de jeugdige die in afzondering zit tijdens zijn gesloten plaatsing maakt in het algemeen inbreuk op fundamentele rechten van de jeugdige. Aantasting van dergelijke rechten is volgens de Memorie van toelichting, blz. 15, immers alleen mogelijk voor zover dit voor de behandeling noodzakelijk is of om de veiligheid in de instelling te waarborgen. Uit de blz. 15 en 17 van de Memorie van toelichting bij de Wjz - Tweede Kamer, vergaderjaar 2005-2006, 30 644, nr. 3, volgt dat het niet de bedoeling van de wetgever is geweest om in een geval waarbij inbreuk wordt gemaakt op een fundamenteel recht, aan deze burger een rechtsmiddel te onthouden. Dit brengt mee dat hoewel een beroepsmogelijkheid ten aanzien van het tijdens afzondering niet toestaan van contact met een raadsman/vertrouwenspersoon en het niet kunnen volgen van onderwijs niet expliciet in de wettekst is opgenomen, aan klager wel het rechtsmiddel van beroep dient toe te komen. De beroepscommissie zal klager derhalve in het beroep ontvangen.

Ten aanzien van het opnemen van contact met de advocaat dan wel de vertrouwenspersoon wordt overwogen dat

niet valt na te gaan op welke momenten klager contact heeft willen zoeken en het hem niet mogelijk werd gemaakt. Te meer nu ter zitting is aangegeven dat er geen aanleiding is geweest op enig moment klager het contact met advocaat of vertrouwenspersoon te onthouden. Wel is ter zitting aangegeven dat er één situatie bekend is waarbij klager om zijn advocaat gevraagd heeft, hem ook werd toegestaan contact te leggen, maar dat de groepsleiding vergeten is verdere actie te ondernemen terwijl dit wel had moeten. Het beroep wordt op dit punt in zoverre dan ook gegrond verklaard en klager zal de na te noemen tegemoetkoming worden toegekend.

Ten aanzien van het volgen van onderwijs wordt opgemerkt dat de school klager gelet op het incident niet terug wilde. De mogelijkheden voor individueel onderwijs zijn bekeken, maar niet haalbaar gebleken. Het beroep zal ten aanzien dit onderdeel dan ook ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

13/3734/JZ

Datum uitspraak:

27 maart 2014

Beroepscommissie:

Koens, mr. M.J.C.

Lucas, mr. E.

Mulder, mw.mr.dr. L.C.

Lispet, mr. I. (secr.)

Trefwoorden:

Ordemaatregel afzondering;

Ontvankelijkheid materieel; Activiteiten;

Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Bj art. 74; Wjz art. 29o t/m29r, 29 t, 29y

Samenvatting:

Afzondering is niet in hulpverleningsplan opgenomen. Niet gesteld dat sprake was van een tijdelijke noodsituatie. Verblijf in buitenlucht is ook voor jeugdigen in gesloten jeugdzorg een grondrecht; beroep mogelijk. Geen reden om daarop inbreuk te maken. Er is niet op zorgvuldige wijze een gesprek met klagster aangegaan. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 25,=.

Rechtsoverwegingen:

Uit artikel 29t van de Wjz volgt dat met betrekking tot een jeugdige anders dan ter uitvoering van een hulpverleningsplan of ter handhaving van de huisregels geen maatregelen, methoden of beperkingen genoemd in de artikelen 29o tot en met 29r tegen de wil van de jeugdige of die van degene die het gezag over hem uitvoert, worden toegepast dan ter overbrugging van tijdelijke noodsituaties. De toepassing behoeft binnen vierentwintig uur nadat deze is aangevangen de instemming van een gedragswetenschapper. Uit de Memorie van toelichting op artikel 29o van de Wjz (Tweede Kamer, vergaderjaar 2005-2006, 30 644, nr. 3, blz. 26) volgt dat in deze bepaling de maatregelen zijn opgenomen die beperking van de bewegingsvrijheid in en rond de accommodatie inhouden. Het hulpverleningsplan dient aan te geven wanneer en hoe lang de maatregelen kunnen worden toegepast. Vast staat dat in het hulpverleningsplan van klagster niet is opgenomen dat zij in afzondering geplaatst mag worden. Niet is gesteld dat de maatregel is toegepast ter overbrugging van een tijdelijke noodsituatie. Nu deze maatregel toch is toegepast wordt het beroep op dit onderdeel gegrond verklaard.

Reeds gelet op vorenstaande wordt het beroep ten aanzien van onderdeel b betreffende de duur van de opgelegde maatregel eveneens gegrond verklaard.

In dit verband wordt ten overvloede overwogen dat zo de maatregel van afzondering rechtmatig zou zijn geweest, de duur in elk geval onredelijk lang geacht wordt, nu aannemelijk is dat klaagster op enig moment rustig is geworden en niet gebleken is van een dermate ernstige onvoorspelbaarheid in haar gedrag dat dat tot een zo lange duur van afzondering zou hebben moeten leiden.

Daarbij komt dat de maatregel en dan met name de duur ervan een grote impact op klaagster heeft gehad en al in een eerder stadium gekeken had moeten worden of er eventuele andere en met name minder ingrijpende maatregelen tot de mogelijkheden behoorden.

Ten aanzien van onderdeel c wordt ten aanzien van de ontvankelijkheid het volgende overwogen.

Zoals al eerder door de beroepscommissie is overwogen in haar uitspraak van 15 juli 2011, kenmerk 11/581/JZ en 11/656/JZ kan op grond van artikel 29y van de Wjz ten aanzien van een beslissing van de klachtencommissie ex artikel 29w, derde lid, Wjz beroep worden ingesteld bij de beroepscommissie. Het niet toestaan dagelijks een uur te luchten maakt in het algemeen inbreuk op een fundamenteel recht van een jeugdige (zie hieronder RSJ 5 augustus 2003, 03/0859/JA). Aantasting van dergelijke rechten is volgens de Memorie van toelichting, blz. 15, immers alleen mogelijk voor zover dit voor de behandeling noodzakelijk is of om de veiligheid in de instelling te waarborgen.

Uit de blz. 15 en 17 van de Memorie van

toelichting bij de Wjz - Tweede Kamer, vergaderjaar 2005-2006, 30 644, nr. 3, volgt dat het niet de bedoeling van de wetgever is geweest om in een geval waarbij inbreuk wordt gemaakt op een fundamenteel recht, aan deze burger een rechtsmiddel te onthouden. Dit brengt mee dat hoewel een beroepsmogelijkheid ten aanzien van het tijdens afzondering niet toestaan van het minstens een uur verblijven in de buitenlucht niet expliciet in de wettekst is opgenomen, aan klaagster wel het rechtsmiddel van beroep dient toe te komen. De beroepscommissie zal klaagster derhalve in het beroep ontvangen.

Door klaagster is gesteld en niet weersproken dat het de praktijk is dat jongeren dagelijks een uur mogen luchten buiten. In geval van vrijheidsbeneming is verblijf in de buitenlucht een grondrecht (RSJ 5 augustus 2003, 03/0859/JA). Voor jeugdigen die in een justitiële jeugdbeschermingsinrichting verblijven is in artikel 53, vierde lid Beginselenwet justitiële inrichtingen dan ook opgenomen dat de directeur zorg draagt dat de jeugdige in de gelegenheid wordt gesteld dagelijks ten minste een uur in de buitenlucht te verblijven. Alhoewel dit voor jeugdigen die gesloten zijn geplaatst niet in de wet is geregeld hoort dit ook voor hen te gelden. In het gedrag van klaagster lag geen reden om inbreuk te maken op dit grondrecht. Dit houdt in dat klaagster gedurende de afzondering alle kleine momenten bij elkaar een uur naar buiten had gemogen. Nu dit niet is gebeurd zal het beroep ook op dit onderdeel gegrond worden verklaard.

Ten aanzien van de onderdelen d1 en d2 is komen vast te staan dat er niet op zorgvuldige wijze een gesprek met klaagster is aangegaan en daarbij pas een dag later

over hetgeen gebeurd was is gesproken. Dit onderdeel zal daarom eveneens gegrond worden verklaard.

Dat er inmiddels maatregelen zijn getroffen om de situatie te verbeteren is lovenswaardig maar doet aan al het vorenstaande niet af.

Klaagster zal de na te noemen tegemoetkoming worden toegekend.